

ဒီဇိုင်းနှင့် ဖိတ်စားမှု

တိပိဋကဓရ
ယောဆရာတော်
မင်းယုဝေ

mevye.com

mgyc.com

myw0001
2500.00 Ks

စီမံခန့်ခွဲရေးဌာနချုပ်ချုပ်ချိမ်းရေးဌာန

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၂၀၅၉၅၀၈၀၇ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၂၀၆၃၁၁၀၀၇ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကို **m.s.o** ပြုလုပ်၍ ထုတ်ဝေသူ-ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ-ဦးနိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က ပထမအကြိမ်အဖြစ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၇ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ တွင် တန်ဖိုး ၂၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	အမှာစာ	
၂။	ယောနှင့် ဆရာဦးသိန်းဖေမြင့်	၁
၃။	ယောသည် ဗမာ	၂
၄။	ကိုယ်တွေ့ယော	၄
၅။	လှသောယော	၅
၆။	ဂုဏ်ယူဖွယ်ဒေသ	၆
၇။	လက်ပံရွာမှ ဇနီးမောင်နှံ	၇
၈။	မောင်သာမောင်	၈
၉။	အထိန်းတွန်းအား	၉
၁၀။	ထူးခြားသောကလေး	၉
၁၁။	မျိုးစေ့ကောင်း	၁၀
၁၂။	အာဂဘုန်းကြီးကျောင်းသား	၁၁
၁၃။	အလုပ်ကိုမြတ်နိုးသော မောင်သာမောင်	၁၂
၁၄။	ပွဲလမ်းသဘင် လုံးဝမကြည့်	၁၃
၁၅။	မောင်သာမောင်နှင့် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ	၁၄
၁၆။	ကိုရင်သာမောင်	၁၅
၁၇။	ကန်ရွာသို့	၁၆
၁၈။	ကန်တောရကျောင်းတိုက်	၁၈

အံ့ချီးဖွယ် တိပိဋကဓရ ယောဆရာတော်

mg yoe . com

၁၉။	ထူးခြားသော မြစ်သာမြစ်	၂၁
၂၀။	တစ်ယောက်တည်းသာအောင်	၂၂
၂၁။	လောကီကြီးပွားမှု လျစ်လျူပြု	၂၃
၂၂။	အမြတ်ဆုံးအမွေ	၂၄
၂၃။	ထူးခြားသောနေ့	၂၅
၂၄။	သံဃာ့ဂိုဏ်း ၉-ဂိုဏ်း	၂၆
၂၅။	ရွှေကျင်ဂိုဏ်းဟူသည်	၂၇
၂၆။	ရွှေကျင်နှင့် မင်းတုန်းမင်း	၂၉
၂၇။	သီတဂူဆရာတော်၏ မှတ်ချက်	၂၉
၂၈။	ရွှေကျင်သာသနာပိုင်များ	၃၀
၂၉။	ပထမကန်တောရဆရာတော်ကြီး	၃၂
၃၀။	မျက်နှာကြီးရာမလိုက်သော ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး	၃၃
၃၁။	ကျယ်ငါးပါး၊ များရှစ်ပါး၊ ကြမ်းကိုးပါး	၃၄
၃၂။	ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ကြီး၏ ဖွင့်ဆိုချက်	၃၅
၃၃။	ကန်တောရဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူ	၃၇
၃၄။	သူတော်ကောင်းကြီး	၃၇
၃၅။	သာမဏေဘဝ သင်ယူမှု	၃၈
၃၆။	ထူးခြားသောနေ့	၃၉
၃၇။	မန္တလေးသို့	၄၁
၃၈။	ခိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်	၄၂
၃၉။	မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သစ်တွင် ခိုလှုံ	၄၂
၄၀။	ထိန်းသိမ်းနိုင်	၄၃
၄၁။	ရပ်ဆွမ်းသာခံ	၄၄
၄၂။	တောသားပါ	၄၅
၄၃။	ထမင်းဆိုင်တွင် ဆွမ်းဘုဉ်းမပေးလို့	၄၆
၄၄။	မန္တလေးမှာ ၅-နှစ်ကြာ	၄၇

၄၅။	အသံတိတ်စာကျက်	၄၇
၄၆။	တောဘုန်းကြီးအဖြစ် သာသနာပြုရန် ရည်ရွယ်	၄၉
၄၇။	အံ့ဖွယ်ဆရာတော်ဦးဗုဓ်	၅၀
၄၈။	အသက်ကယ်သော ရွှေကျင်ဆရာတော်	၅၃
၄၉။	ဘွဲ့တံဆိပ် လက်မခံ	၅၆
၅၀။	ချို့တဲ့	၅၇
၅၁။	ထူးခြားသောပြန်စာ	၅၈
၅၂။	အဆင်းရဲခံမည်	၅၉
၅၃။	ရန်ကုန်မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံကျောင်းတိုက်သို့	၆၁
၅၄။	ထူးခြားသော ကျောင်းတိုက်နှင့် ထူးခြားသောဘုရား	၆၁
၅၅။	မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်	၆၂
၅၆။	စိတ်ကောင်းရှိဖို့ ပထမ	၆၃
၅၇။	အတုယူဖွယ်စိတ်ထား	၆၄
၅၈။	သူများနားလည်ဖို့ရေးတာ	၆၅
၅၉။	ခြိုးခြံနိုင်သူ	၆၅
၆၀။	ပိဋကတ်ကျောက်စာတော် ၇၂၉-ချပ်	၆၇
၆၁။	သင်္ဂါယနာ	၆၈
၆၂။	ရဟန်းအာဇာနည်များ	၇၀
၆၃။	ရည်မှန်းခြင်းမရှိခဲ့သော်လည်း	၇၁
၆၄။	မင်းတုန်းမင်း	၇၂
၆၅။	ဓာတ်ဆရာကြီး ဦးပို	၇၃
၆၆။	ကားစင်တင်	၇၄
၆၇။	ဦးဖိုးလှိုင်နှင့် ဗျစ်ရည်	၇၅
၆၈။	မိဖုရား ၄၅-ပါး	၇၅
၆၉။	မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့	၇၇
၇၀။	ဆရာတော်ကြီး အရှင်ဝါသဝါဘိဝံသ	၇၇

၇၁။	စည်းကမ်းရှိသေ	၇၉
၇၂။	အတုယူဖွယ် စည်းကမ်းချက်များ	၈၀
၇၃။	စာချ	၈၂
၇၄။	စာသင်သား	၈၃
၇၅။	အရှင်ဝါသဝါဘိဝံသနှင့် အရှင်သိရိန္ဒာဘိဝံသ	၈၄
၇၆။	အောင်ပွဲဆင့်ဆင့် နွဲ့တိုင်းတင့်	၈၄
၇၇။	ကိပိဋကဓရလမ်းစ	၈၅
၇၈။	အသားလွတ်စား သွေးသားစင်ကြယ်	၈၇
၇၉။	ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ အသက်သတ်လွတ်စားသူများ	၈၇
၈၀။	အစာအာဟာရပါရဂူ ဒေါက်တာဗောဇ်မာ	၈၈
၈၁။	ဒေါက်တာဘာချာ၏အဆို	၈၈
၈၂။	ဒေါက်တာဟိတ်၏အဆို	၈၉
၈၃။	အသားစားခြင်းနှင့် ကင်ဆာရောဂါ	၈၉
၈၄။	ဒေါက်တာရောဘတ်ဘဲလ်၏အဆို	၉၀
၈၅။	ဇီဝဋ္ဌာယီ ဦးစံလှ၏ သုတေသနပြုချက်	၉၁
၈၆။	သက်သတ်လွတ်စားခြင်းနှင့် ကာယစွမ်းအား	၉၂
၈၇။	သက်သတ်လွတ်စားသော ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအချို့	၉၃
၈၈။	ဘားနတ်ရှော၏ ခံယူချက်	၉၄
၈၉။	တော်စတိုင်း၏ ခံယူချက်	၉၄
၉၀။	ပါမောက္ခဆရာဝန်ကြီးနှင့် သက်သတ်လွတ်စားခြင်း	၉၆
၉၁။	လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် အမဲသား	၉၈
၉၂။	အသက်လွတ်ဘုဉ်းပေးသော ဆရာတော်ကြီးများ	၁၀၁
၉၃။	ရောင့်ရဲစိတ်ထား၍	၁၀၃
၉၄။	အစမ်းဖြေဆို	၁၀၄
၉၅။	ဦးခင်မောင်လင်း အိပ်မပျော်	၁၀၆
၉၆။	ဆရာတော်ကြီးများ၏ မှတ်ချက်	၁၀၇

၉၇။	အဘိဝံသ နှစ်ထပ်ကွမ်းရရှိ	၁၀၈
၉၈။	ပိဋကတ်တစ်ပုံ အောင်မြင်	၁၀၈
၉၉။	မြောင်းမြဆရာတော်ကြီး	၁၀၉
၁၀၀။	မြောင်းမြဆရာတော်ကြီး၏ အဆုံးအမ	၁၁၂
၁၀၁။	စာမေးပွဲအမျိုးမျိုး ဖြေဆို	၁၁၃
၁၀၂။	မြစ်သာမြစ်ကူးတံတား	၁၁၄
၁၀၃။	အရှင်သုမင်္ဂလာလင်္ကာရ	၁၁၅
၁၀၄။	ပိဋကနှစ်ပုံအောင်မြင်	၁၁၆
၁၀၅။	ဆရာတော်ကြီး အရှင်ဝါသဝါဘိဝံသနှင့် အရိုးကင်ဆာရောဂါ	၁၁၇
၁၀၆။	ဆရာတော်အရှင်ဝါသဝါဘိဝံသ၏ အဆုံးအမ	၁၁၉
၁၀၇။	သဗ္ဗမင်္ဂလ ဓမ္မဒေသနာကျမ်းကြီး	၁၂၀
၁၀၈။	ပိဋကသုံးပုံ အာဂုံဆောင်	၁၂၁
၁၀၉။	ဆရာသခင်၏ တာဝန်ပေးချက်အရ	၁၂၂
၁၁၀။	ညီနောင်စိတ်ထား	၁၂၂
၁၁၁။	တာဝန် ၄-မျိုးထမ်းဆောင်	၁၂၃
၁၁၂။	ဝမ်းသာဂုဏ်ယူကြ	၁၂၄
၁၁၃။	ဘူမိနက်သန်များ	၁၂၄
၁၁၄။	ထူးဆန်းသောမြေကြီး	၁၂၅
၁၁၅။	ဆရာတော်ဦးဇာဂရ၏ကောက်ချက်	၁၂၇
၁၁၆။	သက်တော် ၄၀-ကျော်ပြီးမှသာ	၁၂၈
၁၁၇။	ဒီဃဆိုတော့ ရှည်ဦးမှာ	၁၂၉
၁၁၈။	လက်တစ်ကမ်းသာကျန်	၁၃၀
၁၁၉။	မော်လမြိုင်သတိပဋ္ဌာန်ဆရာတော်ကြီး	၁၃၀
၁၂၀။	ထူးခြားသော ၁၃၄၆-ခုနှစ်	၁၃၁
၁၂၁။	ဘိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်	၁၃၂

၁၂၂။	အပူဇော်ခံလို၍ မဟုတ်	၁၃၃
၁၂၃။	ဆရာတော်ကြီး အရှင်ဇနကာဘိဝံသနှင့် ပူဇော်ပွဲ	၁၃၃
၁၂၄။	မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီး၏ ညည်းချင်း	၁၃၄
၁၂၅။	မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီးနှင့် ဗိုလ် ၅-ပါး	၁၃၅
၁၂၆။	မှတ်ဉာဏ်အကောင်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်	၁၃၇
၁၂၇။	တရားကို အဖော်လုပ်	၁၃၇
၁၂၈။	တရားအားထုတ်	၁၃၈
၁၂၉။	ညီနောင်နှစ်ပါးပမာ	၁၃၉
၁၃၀။	တပည့်များကိုဆုံးမ	၁၃၉
၁၃၁။	မေတ္တာရှင်	၁၄၀
၁၃၂။	နေမင်းလမင်းပမာ	၁၄၁
၁၃၃။	တာဝန်အဆင့်ဆင့်	၁၄၂
၁၃၄။	ပဓာနနာယကဆရာတော်တာဝန်	၁၄၃
၁၃၅။	ညင်ညင်သာသာ	၁၄၄
၁၃၆။	ပဋိပတ္တိမကင်းတဲ့ ပရိယတ်	၁၄၄
၁၃၇။	ဆရာတော်နှင့် တီဗွီ	၁၄၅
၁၃၈။	ခန္ဓာတီဗွီ	၁၄၆
၁၃၉။	ခန္ဓာဘောလုံးပွဲ	၁၄၇
၁၄၀။	တယ်လီဖုန်းမသုံး	၁၄၈
၁၄၁။	ယောဆရာတော်	၁၄၉
၁၄၂။	ယောတရားတော်	၁၄၉
၁၄၃။	ယောကဗျာ	၁၅၁
၁၄၄။	ယောအတွက်လှူဒါန်း	၁၅၄
၁၄၅။	မိဘကျေးဇူးဆပ်	၁၅၅
၁၄၆။	သံဃာတော်များအတွက်	၁၅၆
၁၄၇။	ယူခြင်းထက် ပေးခြင်းအဓိက	၁၅၈

၁၄၈။	တရားစာအုပ် ဓမ္မဒါန	၁၅၈
၁၄၉။	အံ့ဖွယ်ကူညီ	၁၅၉
၁၅၀။	နိုင်ငံခြားသို့ မကြွလို့	၁၅၉
၁၅၁။	ထိုင်းနှင့်လောနိုင်ငံသို့သာ	၁၆၁
၁၅၂။	နှလုံးသားဝယ် ဘုရားတည်	၁၆၄
၁၅၃။	ဖိုးထိန်အမြင်မှန်ရ	၁၆၈
၁၅၄။	တရားအစွမ်း	၁၆၉
၁၅၅။	လူရှုပ်တောင်းပန်	၁၇၀
၁၅၆။	လူရှုပ်မြေလာပေးပြီ	၁၇၁
၁၅၇။	မြန်မာစကားပြေ ဦးစားပေး	၁၇၂
၁၅၈။	ယောဆရာတော်နှင့် ပရဟိတ	၁၇၃
၁၅၉။	မင်္ဂလာဗျူဟာ ပရဟိတအဖွဲ့	၁၇၃
၁၆၀။	အမြင့်မြတ်ဆုံး ပရဟိတစွမ်းအားရှင်မြတ်ဗုဒ္ဓ	၁၇၄
၁၆၁။	ပရဟိတဆိုတာ ပေးဖို့သက်သက်	၁၇၅
၁၆၂။	မြင့်မြတ်သူတို့အလုပ်	၁၇၆
၁၆၃။	အံ့ဖွယ်အကျိုးပေး	၁၇၆
၁၆၄။	မြတ်မင်္ဂလာစာစောင်နှင့် ပရဟိတ	၁၇၇
၁၆၅။	မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ	၁၇၇
၁၆၆။	ယောဆရာတော်၏ ခံယူချက်	၁၇၈
၁၆၇။	တရားဟောပြောပွဲများ	၁၇၈
၁၆၈။	ဂျပန်သူဌေး ဇနီးမောင်နှံ	၁၇၉
၁၆၉။	ဒုက္ခသစ္စာ	၁၈၀
၁၇၀။	သားလေး သေသွားလို့ပါ	၁၈၁
၁၇၁။	သတိ	၁၈၂
၁၇၂။	မိနစ် ၂၀-တရား	၁၈၃
၁၇၃။	တရားရေအေး	၁၈၄

အံ့ချီးပွဲ၊ ဘိဝိဋ္ဌကဓရ ယောဆရာတော်

mg yoe . com

၁၇၄။	အကောင်းဆုံး စိတ်အပန်းဖြေခြင်း	၁၈၅
၁၇၅။	တရားဆေး	၁၈၅
၁၇၆။	ဓမ္မပုံပြင်များ	၁၈၆
၁၇၇။	ရွှေကျင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်ကြီးနှင့် ယောဆရာတော်	၁၈၇
၁၇၈။	ရဟန်းထူးရဟန်းမြတ်	၁၈၇
၁၇၉။	ကျောင်းဂေါင်းများစွာ	၁၉၀
၁၈၀။	ပဲခူး ဓမ္မသီတဂူ ရွှေအင်ကြင်းကျောင်း	၁၉၀
၁၈၁။	ရွှေအင်ကြင်းဆရာတော်၏ ကိုယ်တွေ့	၁၉၁
၁၈၂။	ယောဆရာတော်နှင့် ရဝေန္တယ် (အင်းမ)	၁၉၃
၁၈၃။	မိမိသင်္ကန်းကို မိမိကိုယ်တိုင်လျှော်	၁၉၄
၁၈၄။	နေ့လယ်ခင်းမကျိန်း	၁၉၅
၁၈၅။	အရှင်ကေသရိန္ဒကိုယ်တွေ့	၁၉၅
၁၈၆။	ဩဝါဒါစရိယတာဝန်များ	၁၉၆
၁၈၇။	ယောဆရာတော်နှင့် မြန်မာစကားပြေ	၁၉၇
၁၈၈။	ယောဆရာတော်၏ ကဗျာအချို့	၁၉၈
၁၈၉။	အကိုးများ	၂၀၄

အမှာစာ

ဤထေရုပ္ပတ္တိကို ရေးခွင့်ပြုပါရန် ယောဆရာတော်အား ကျွန်တော်လျှောက်ထားရာတွင် ဆရာတော်က အစဉ်ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။ “တောသားကြီး ဖြစ်တဲ့ ဘုန်းကြီးအိုကြီးအကြောင်းရေးလို့ ဘာ ထူးခြားမှာလဲ။ မရေးချင်ပါနဲ့ဗျာ။” ဟူ၍ မိန့်တော်မူကာ ငြင်းပယ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်က အားမလျှော့ပါ။ ထပ်မံလျှောက်ထား ခွင့်ပန်ခဲ့ပါသည်။ ၃-ကြိမ်တိုင်တိုင် အတင်းပူဆာ တောင်းပန်သော အခါတွင်မှ ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ ခွင့်ပြုတော်မူသဖြင့် ဤထေရုပ္ပတ္တိကို ရေးဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတွက် ယောဆရာတော်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်လှပါ သည်။

ရေးသားရာ၌ အမှားအယွင်း ကင်းစင်ရပါမည်။ ထို့အတွက် ဆရာတော်အား ကျွန်တော်ရေးပြီးသား စာမူကြမ်းများကို ဖတ်ရှု၍ အမှားအယွင်းပါရှိပါက ဖတ်ရှုပြင်ဆင်ပေးပါရန် တောင်းပန်ရပါသည်။ ထိုအခါတွင်တော့ ဆရာတော်က မငြင်းဆန်ဘဲ ဖတ်ရှု၍ တည်းဖြတ်ပေးပါသည်။ ထိုအတွက်လည်း ဆရာတော်ကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိ ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ယောဆရာတော်၏ ထေရုပ္ပတ္တိကို ၂၀၀၂- ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလမှ

စတင်၍ အခန်းလိုက် ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလထုတ် မြတ်မင်္ဂလာမဂ္ဂဇင်းမှ စတင်၍ လစဉ် အခန်းဆက် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ၂၀၀၅-ခုနှစ်၊ မေလတွင်မှ အဆုံးသတ်ခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ ယင်းတို့ကို စုပေါင်း၍ လုံးချင်းစာအုပ် အဖြစ် ထုတ်ဝေပါသည်။

ထေရုပ္ပတ္တိ အစပိုင်းတွင် ယောဒေသ အကြောင်း စကားချီးအဖြစ် ဖော်ပြရာတွင် ချင်း-ဗမာ ချစ်ကြည်ရေးကျောက်တိုင် တည်နေရာကို ကျွန်တော်ကိုးကားသောကျမ်းအရ ဖော်ပြခဲ့ရာ မှားယွင်းချွတ်ချော်မှု ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုအချက်ကို ချစ်ခင်လေးစားရပါသော မြတ်မင်္ဂလာ စာဖတ်သူ အချို့က စေတနာထား၍ အကြောင်းကြားစာများ ရေးသား ပေးပို့ကြပါသည်။ ယခု စာအုပ်ထုတ်ဝေရာ ၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏စေတနာကို လက်ခံသောအနေ ဖြင့် ထိုအကြောင်းအရာကို နုတ်ပယ်ထားခဲ့ပါသည်။ စေတနာဖြင့် အကြံပေးကြသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကို လည်း အထူး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဤထေရုပ္ပတ္တိကို ရေးသားထုတ်ဝေရာ၌ အဘက်ဘက်က ကူညီကြသော မြတ်မင်္ဂလာ စာစောင်မှ ဦးဌေးဝင်း (မောင်ရွှန်းသစ်)၊ ဦးအောင်ဝင်း၊ ဦးဉာဏ်လင်းအောင်၊ ဦးအောင်ကိုဝင်း၊ ဦးကျော်စိုးနှင့် မောင်ကျော်လှသန်းဦး တို့ကိုလည်း ကောင်း၊ ကွန်ပျူတာစာစီ မခင်ချိုဆက်ကိုလည်း

ကောင်း၊ လုံးချင်းစာအုပ်ထုတ်ဝေရန် အားပေးတိုက်
တွန်းကြသော စာဖတ်ပရိသတ်များကိုလည်း
ကောင်း၊ အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်း
တင် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

မင်းယုဝေ

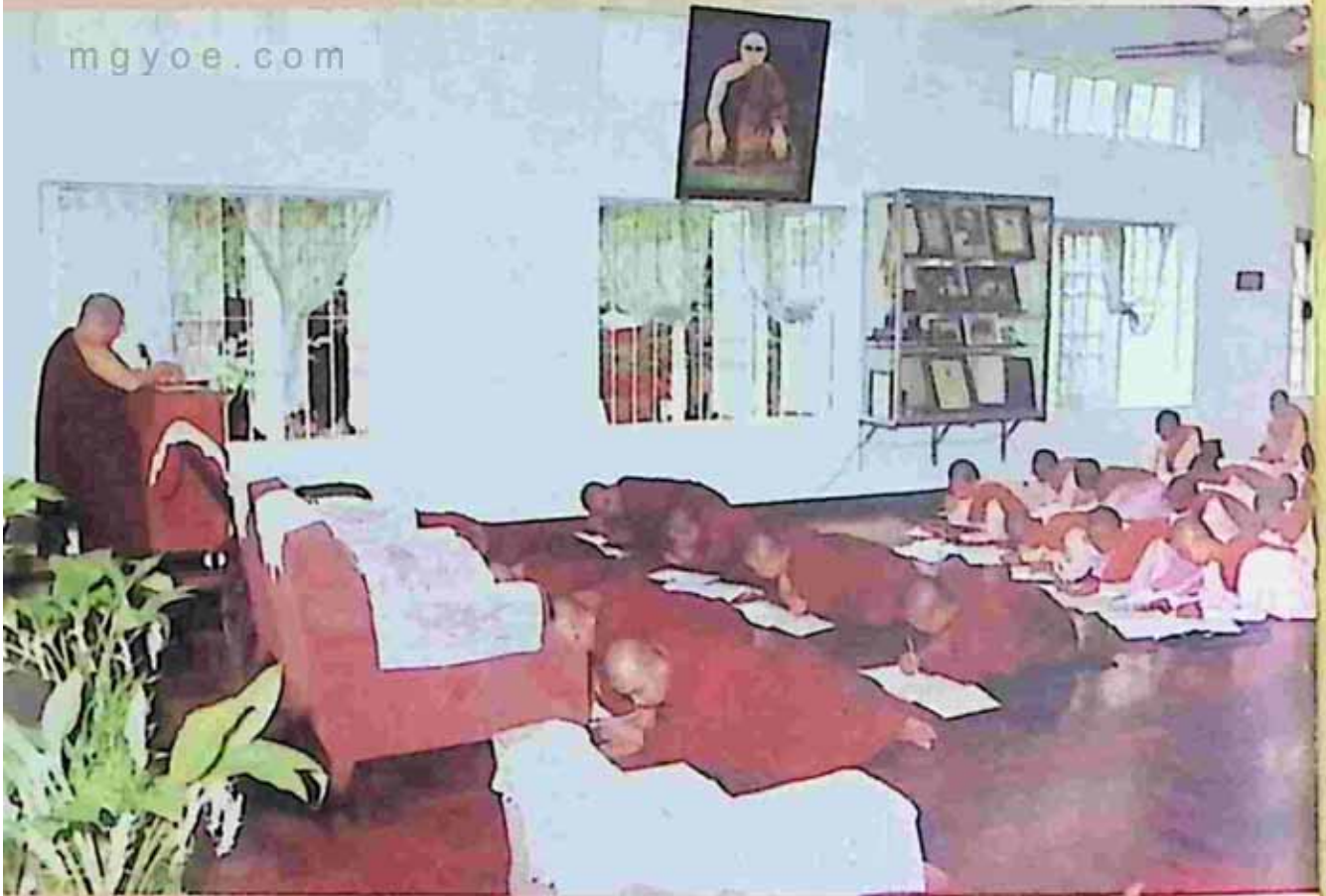
၊ (၂၆-၄-၂၀၀၆)

တပည့်ရဟန်းများကို
ဩဝါဒပေးနေသော
ယောဆရာတော်

ယောဆရာတော်
စာပေပို့ချသော
မွေ့စရိယအုဉ်ကျောင်း

ယောဆရာတော်ထံ
စာလိုက်နေသော
ရဟန်းသားမဂ္ဂဏေများနှင့်
သီလရှင်များ

ယောဆရာတော် စာပေပို့ချရန်
ကြွတော်မူနေစဉ်

ယောဆရာတော် သက်သတ်လွတ်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေစဉ်

ယောဆရာတော် သီတင်းသုံးတော်မူသော ထေရာသနကျောင်း

ဆွမ်းအလှူရှင်များကို တရားဟောတော်မူနေသော ယောဆရာတော်

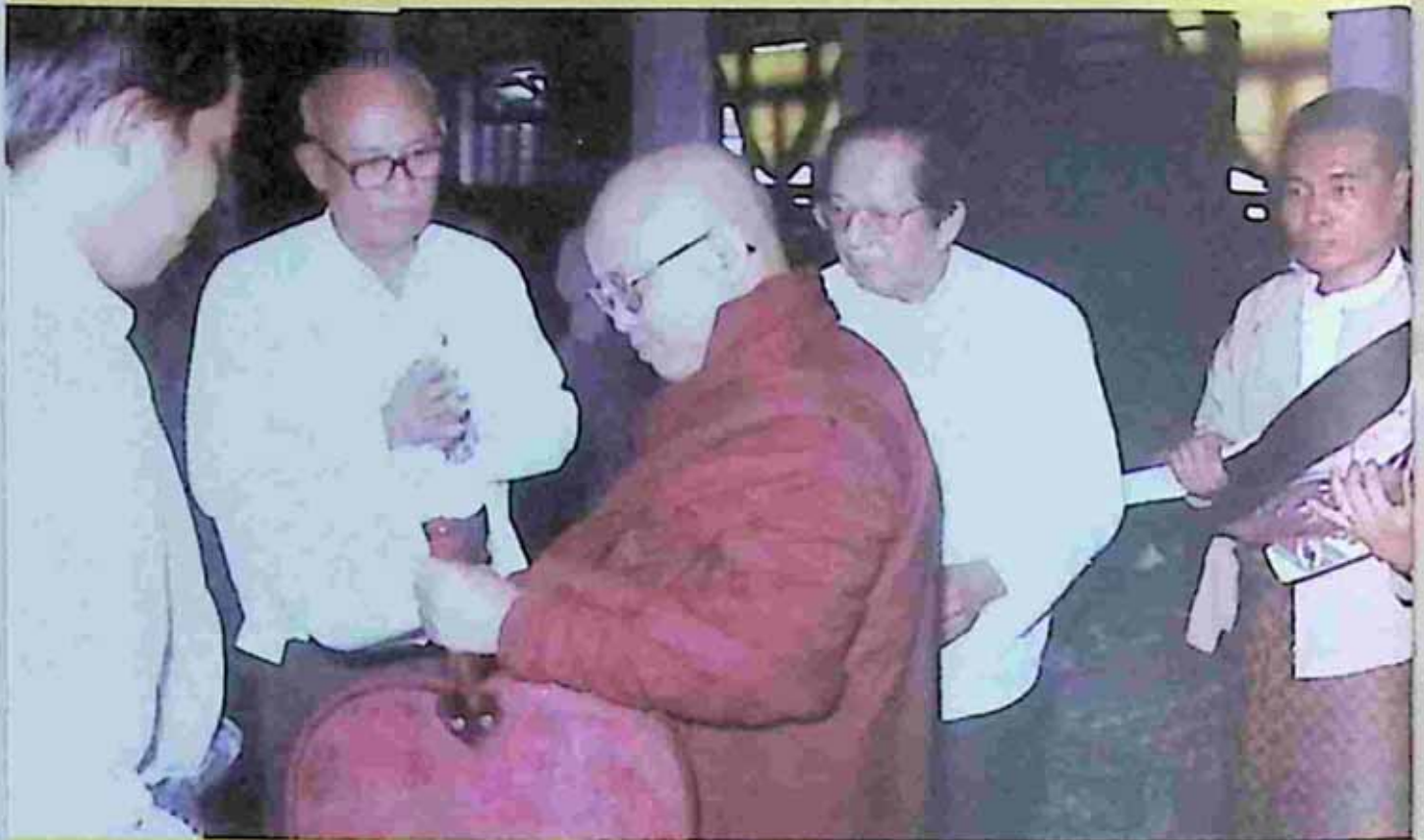
ဝေတ္တအနားယူနေချိန်တွင် စာဖတ်ရှုနေသော ယောဆရာတော်

တိပိဋကဇရစာမေးပွဲ၌ ကြီးကြပ်တော်မူနေသော ယောဆရာတော်

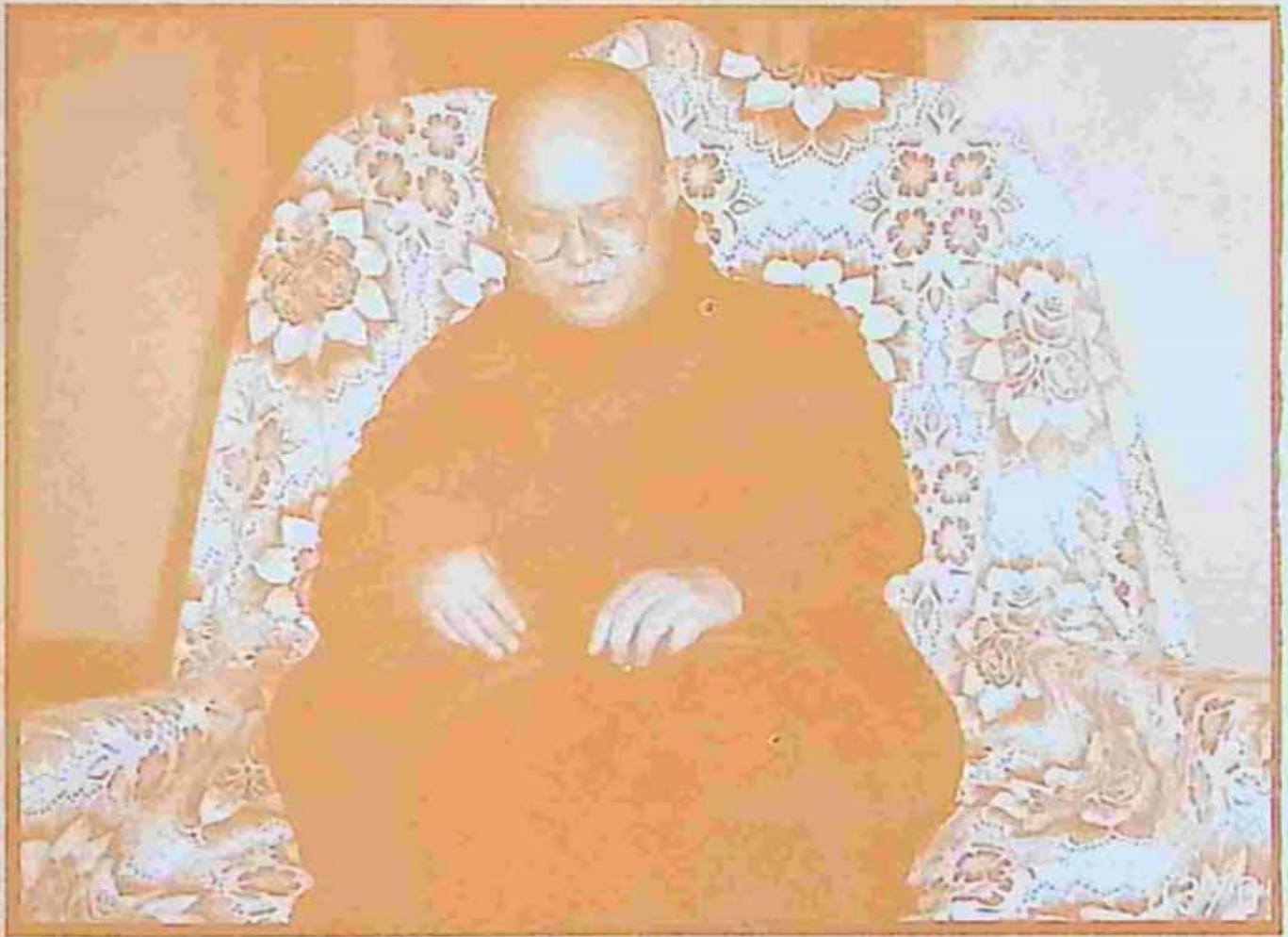
စာအုပ်ပုံများကြားတွင် ဖူးတွေ့ရသော ယောဆရာတော်

မင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းချုပ်သို့ တရားဟောရန် ကြွတော်မူလာသော
ယောဆရာတော်

ယောဆရာတော်နှင့် ခမည်းတော် ဦးရဲနိုင်၊ မယ်တော် ဒေါ်တုတ်ခိုင်

ယောဆရာတော်တရားဟောပြောနေစဉ်

ယောဆရာတော်ကျမ်းမြူနေစဉ်

ယောဆရာတော်
တချုနေစဉ်

ယောဆရာတော်ထံ
တလိုက်နေသော
သံဃာတော်များ

mgyoe.com

ဆွမ်းစားကျောင်း
အဝင်၌
ဆွမ်းခံတော်မူ
နေသော
ယောဆရာတော်

ဆွမ်းစားကျောင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူနေသော ကျောင်းတိုက်ရှိ သံဃာတော်များ

စာရာရှုမှတ်နေသော
စာသင်သားသစ်စာရေးဆရာများ

mgyoe.com

ယောဆရာတော်နှင့်
mgyoe.com
ယောဆရာတော်

ထေရူပတ္တိပြုရာသူ
စာရေးဆရာမင်းယုဝေ
(လယ်) နှင့် မြတ်မင်္ဂလာ
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
ဦးညွှန်လင်းအောင်
(၆)

ရဟန်းပျိုဘဝ ယောဆရာတော်နှင့် ညှိအပ်ကိုဟောင်နုပများ

တံပိဋကဓရ
တံပဋကဓကာဝိဒ
ဘွဲ့ရောက်မှတစ်ကို
ဆပ်ကပ်ခံယူတော်
မူနေသော
ယောဆရာတော်
(၁၂-၅-၈၅)

မိုးညိုဘက်ဝေ
ယောဆရာတော် (လယ်)

mgyoe.com

ယောနှင့် ဆရာဦးသိန်းဖေဖြင့်

“မိန်းကလေးတို့က ချင်းမကလေးတွေလား။”

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ အော့။”

“ဒါဖြင့် ဒီတစ်ဝိုက်မှာ အများအပြားနေကြတယ်ဆိုတဲ့ တောင် သားများလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး အော့။ ကျွန်မတို့က ဗမာပါ။”

“မိန်းကလေးတို့ စကားပြောတာ သိပ်ဝဲတော့ ဗမာမှဟုတ်ပါ့မလား လို့ သံသယဖြစ်ပြီး မေးမိတာပါကွယ်။ ဒါဖြင့် မင်းတို့က ယောသူတွေပေါ့ နော်။”

“ဟုတ်တယ် အော့။”

“မိန်းကလေးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့တုံး။”

“မစောမြို့တဲ့ အော့။”

“အော့” ကား ကျွန်တော်တို့အညာက “တော့” နှင့် အတူတူပင် ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

ယောသူ မစောမြို့မှာ ခင်ကျောင်းရွာမှ သူကြီး၏သမီး ဖြစ်သည်။ အတန်ကြာသော် သူကြီးကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီး သူ့အိမ်ခဏဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လေသည်။ မစောမြို့နှင့် မိန်းကလေးအချို့သည် ကျွန်တော်တို့စီးခဲ့သော

လှစ်ကားကိုစီးပြီး သူကြီးအိမ်သို့ သွားနှင့်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သူကြီး အိမ်သို့ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်။

အထက်ပါဖော်ပြချက်မှာ စာရေးဆရာကြီး ဦးသိန်းဖေမြင့်ရေးသော “ချင်းဝိသေသတိုင်း သမိုင်းအစ” စာအုပ်ပါ ကောက်နုတ်ချက် ဖြစ်သည်။ ယင်းစာအုပ်ကို စာပေဗိမာန်က ၁၉၆၇-ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဆရာ ဦးသိန်းဖေမြင့်သည် ထိုစာအုပ်ကို ရေးရန်အတွက် ၁၉၆၆-ခုနှစ်တွင် ချင်းပြည်နယ်သို့ သွားရောက်လေ့လာခဲ့သည်။ အပြန်ခရီးတွင် ဆရာဦးသိန်းဖေမြင့်နှင့် အဖော်တို့သည် ယောဒေသသို့ ခေတ္တဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ယောချောင်းပေါ်ရှိ ခင်ကျောင်းရွာသို့ ရောက်ရှိ၍ ခဏနားကြရာမှ ယောသူ မစောမြို့နှင့်တွေ့ကာ အထက်ပါအတိုင်း အပြန်အလှန် ပြောဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယောသည် ဗမာ

ယောသူမစောမြို့ ပြောသည့်အတိုင်းပင် ယောသူ ယောသားများသည် ဗမာများပင် ဖြစ်ကြသည်။ မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း၌ “ယောသူ ယောသားတို့သည် ဗမာအနွယ်ဝင်များဖြစ်၍ ဒေသအလိုက် ထုံးစံလေ့နှင့် စကားအသုံးအနှုန်းတို့ ခြားနားနေခြင်းဖြစ်သည်” ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်။

ယောနယ်သည် အနောက်ရိုးမတောင်တန်းနှင့် ပုံတောင်ပုံညာ အကြား မြစ်သာမြစ်ဝှမ်း တစ်လျှောက်ရှိသော နယ်မြေဒေသဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်-မန္တလေးတို့နှင့် အနေဝေး၍လည်းကောင်း၊ ဧရာဝတီအနောက်ဘက်ကမ်း၌ တည်၍ အတွင်းပိုင်းကျနေခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ယခင်က လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲခြင်းကြောင့်လည်း

ကောင်း အပြောအဆို၊ ဓလေ့ထုံးစံ အနည်းငယ် ကွာခြားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယောသူ ယောသားတို့က မုံရွာ၊ ပခုက္ကူ၊ မကွေး၊ မန္တလေး၊ ရန်ကုန်၊ ပုသိမ်၊ မော်လမြိုင်စသော မြို့ပြဒေသများကို အောက်ပြည် အောက်ရွာဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုဒေသနေလူများကိုလည်း အောက်သား အောက်သူဟု ခေါ်ကြသည်။

ယောသူ၊ ယောသားတို့သည် အလွန်ယဉ်ကျေးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ရတနာသုံးပါးကို အလွန်ရိုသေမြတ်နိုးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ယခင်ယခင်က လိမ်ညာခဲ့ကြသူအချို့ကြောင့်လည်း ကောင်း၊ စိတ်ကူးယဉ် စုန်း၊ ကဝေ၊ တစ္ဆေ ဝတ္ထုရေးဆရာအချို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မျက်လှည့်ဆရာအချို့ကြောင့်လည်းကောင်း ယောသူ ယောသားများကို အချို့က အထင်မှား၊ အမြင်မှား ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ပြုစားတတ်သူများ၊ စုန်း၊ ကဝေအတတ်၊ မှော်အတတ်တို့ကို တတ်မြောက်ကြသူများဟူ၍ ထင်မှတ်မှားခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် ယောနယ်ကို ရောက်ဖူးသူတိုင်း အထင်မှား၊ အမြင်မှားတို့ လွင့်စင်ကွယ်ပျောက်သွားကြသည်။ ယောနယ်သူ၊ ယောနယ်သားတို့၏ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ကြည်ညိုမှု၊ ရိုးသားမှု၊ နှလုံးသားဖြူစင်မှု၊ စေတနာသဒ္ဓါတရားကောင်းမှုတို့ကို ကြံတွေ့ကာ ချစ်ခင်မဆုံး ရှိကြသည်။ လေးစားမဆုံး ရှိကြသည်။ ယောနယ်သူ၊ ယောနယ်သားတို့၏ မြတ်နိုးဖွယ်ဘဝမှန်ကို ဆရာဦးသိန်းဖေမြင့်၊ ဆရာဝန်တင်ရွှေ စသူတို့ကလည်း ရေးသားဖော်ထုတ် တင်ပြခဲ့ကြသည်။

ကိုယ်တွေ့ယော

ကျွန်တော်သည် ၁၉၈၂-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ကာတွန်း ဦးဖေသိန်း၊ ဆရာဌေးမောင်၊ ဆရာ ကျိုက်လတ်မိုးမြင့်၊ ဆရာနွမ်ကျာ သိုင်း၊ ဆရာမြတ်ဆွေတို့နှင့်အတူ ယောနယ်သို့ စာပေဟောပြောပွဲ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ယောနယ်ဖြစ်သော ကျောက်ထု၊ ဆော၊ လောင်း ရှည်၊ ယော၊ သိမ်ကျင်းတို့ကို ရောက်ခဲ့သည်။ ယောသူ၊ ယောသား တို့ စိတ်နှလုံးဖြူစင်၍ စေတနာသဒ္ဓါတရား ကြီးမားပုံကို အံ့ချီးဖွယ် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

ဆောမြို့တွင် ကျွန်တော်တို့ ညစာစားသောအခါ ယောသူက လေးများသည် မိမိတို့အိမ်များတွင် ချက်ထားသော ထမင်းဟင်းများကို လာရောက်ပေးပို့ ကျွေးမွေးကြသည်။ သူတို့သည် ဝတ်ကောင်းစားလှ များ ဝတ်လျက် အချို့က ထမင်းအုပ်များကို ရွက်၍လည်းကောင်း၊ အချို့က ဟင်းခွက်များထည့်ထားသော ဗန်းများကို ရွက်၍လည်း ကောင်း စိတန်းကာ လာပို့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို စေတနာသဒ္ဓါ တရား ထက်သန်စွာဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးကြသည်။

တတိယနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် သိမ်ကျင်းရွာသို့သွား ၍ ရွှေကန်သာစေတီတော်ကြီးကို ဖူးမြော်ကြသည်။ သိမ်ကျင်းရွာသူ ရွာသားများသည် ဧည့်သည်များရောက်နေသည်ဟု ချက်ချင်း ကြားသိ သွားကြသည်။ မကြာမီပင် ယောသူကလေးများသည် စားသောက် ဖွယ်ရာများနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းများကို ဗန်းကိုယ်စီဖြင့်ရွက်၍ ဘုရားတန်ဆောင်းထဲသို့ ယူဆောင်လာကြသည်။ လှပတင့်တယ်၍ ချိုပြုံးသော မျက်နှာကလေးများဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ယဉ်ကျေးပျူငှာ စွာ ဆက်ဆံကြသည်။ “စားကြပါအော့၊ သုံးဆောင်ကြပါအော့” ဟု

ဆိုကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့်တကွ လက်ဖက်သုပ်၊ ဆတ်သားကြော်၊ ဝါးဥ၊ သဘောသီးမှည့် စသည်တို့ကို ကျွေးမွေးကြသည်။ တစ်အိမ်စီမှ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ယူလာ၍ ဝိုင်းဖွဲ့ပြုစု ကျွေးမွေးကြခြင်းဖြစ် သည်။ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များတွင် မဆိုထားနှင့် မြန်မာပြည်ရှိ အရပ် ဒေသ အတော်များများတွင်ပင် ကြုံတွေ့ရခဲ့သော ဓလေ့ကောင်း၊ ဓလေ့မွန်များပင် ဖြစ်သည်။

ဒေသခံယောသား မိတ်ဆွေတစ်ဦးက “တစ်ခါက အောက် ပြည်အောက်ရွာက ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ခု ဘုရားပွဲမှာ လာရောက်ကပြခဲ့ တယ်။ အကြောင်းမသင့်တော့ ဇာတ်အဖွဲ့ဟာ အမြတ်အစွန်းမပေါ်ဘဲ အရှုံးပေါ်ခဲ့တယ်။ မပြန်နိုင်ဘဲ သိမ်ကျင်းရွာမှာပဲ သောင်တင်နေခဲ့တယ်။ အဲဒါကို သိမ်ကျင်းရွာသားတွေက စာနာထောက်ထားပြီး ဇာတ်အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံးကို အလှည့်ကျ ထမင်းကျွေးထားကြတယ်။ ရက်ပေါင်း တော်တော်ကြာတယ်။ နောက်ဆုံး ရွာသူရွာသားတွေကပဲ စရိတ်ငွေ စုဆောင်းရှာဖွေပေးကြတယ်။ ဒီတော့မှ သူတို့လဲ ပြန်သွားနိုင်ကြတော့ တယ်။ ကျေးဇူးတင်မဆုံး ရှိခဲ့ကြတယ်” ဟူ၍ ပြောပြခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ယောသူယောသားများ၏ စေတနာသဒ္ဓါ တရား ကြီးမားပုံကို ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။ သူတို့၏ မွန်မြတ်သော စိတ်နှလုံးသည် ကျွန်တော်၏နှလုံးသားဝယ် ရိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။ ထို့ ကြောင့် ထိုဒေသမှာပင် အောက်ပါကဗျာကို ရေးဖွဲ့မိသည်။

လှသော ယော

ယောနယ် ယောရွာ အလှဖြာ
တောင်ညိုပြာနှင့် ရှုခင်းသာ။

ချောင်းရေလျှင်မှာ ဘော်ငွေသွေး
 သွင်သွင်စီးလို့ ကြည်လင်အေး။
 စိုက်ပျိုးရေးက ယာနဲ့လယ်
 ရက်ကန်းကိုလဲ ရက်ကြတယ်။
 စွမ်းအားကြွယ်လို့ အားမာန်ပွား
 ဖြောင့်မတ်တည်ကြည် ယောနယ်သား။
 ဧည့်သည်များကို ဆီးလို့ကြုံ
 ကျွေးချင်မွေးချင် စေတနာပို။
 ထမင်းအုပ်ကိုယ်စီ ရွက်ကာပို့
 ယောမေပျိုဖြူ ယောသူတို့၏

ဂုဏ်ယူဖွယ်ဒေသ

ဤသို့ ဒေသလည်းလှ၍ ဒေသခံနယ်သူနယ်သားတို့၏ စိတ်
 ထားလည်းလှသော ယောနယ်သည် ဂုဏ်ယူဖွယ်ဒေသလည်း ဖြစ်
 သည်။ ယောနယ်သည် မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ပုဂံနှင့်ယှဉ်၍ ထင်ရှားလာ
 ခဲ့သော ဒေသဖြစ်သည်။ ပုဂံခေတ်ကျောက်စာတို့တွင် ယောနယ်၏
 အချို့သောရွာများအား ဖော်ပြခဲ့သည်များကို တွေ့ရှိရသည်။ ထို့ပြင်
 ယောနယ်သည် မြန်မာ့သမိုင်းတွင် အစောဆုံး လူနေဒေသဖြစ်မည်ဟု
 ပညာရှင်အချို့က မှန်းဆကြသည်။ ထိုဒေသတွင် ကျောက်ခေတ်ဦး
 ကာလ လူသားများနေထိုင်ကြောင်း အထောက်အထားများ တွေ့ရှိ
 ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယခု ယောနယ်သည် မကွေးတိုင်းနှင့် စစ်ကိုင်းတိုင်းတွင် ပါဝင်
 သည်။ ရှေးခေတ် ယော ၄-မြို့တို့မှာ ဆောမြို့၊ ယောမြို့၊ လောင်းရွယ်

မြို့နှင့် ထီးလင်းမြို့တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ယခုခေတ် ယော ၄-မြို့မှာ ကလေး
မြို့၊ ဂန့်ဂေါမြို့၊ ဆောမြို့နှင့် ထီးလင်းမြို့တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဤယော ၄-မြို့တွင် ဂန့်ဂေါမြို့သည် ချင်းဗမာနယ်စပ်တွင်
တည်ရှိသည်။ ပခုက္ကူမြို့နှင့် ၁၄၅-မိုင် ကွာဝေးသည်။

လက်ပံရွာမှ ဇနီးမောင်နှံ

ထိုဂန့်ဂေါမြို့နှင့် ၁၄-မိုင်အကွာတွင် လက်ပံရွာဟူသော ရွာ
ကလေးတစ်ရွာ တည်ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၆၀-ကျော်က
လက်ပံရွာမှာ အိမ်ခြေ ၈၀-ခန့်သာရှိသည်။ လူဦးရေ ၄၀၀-ကျော်ခန့်
သာ ရှိသည်။

ထိုရွာတွင် ဦးရဲနိုင်နှင့် ဒေါ်တုတ်ခိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ နေထိုင်ကြ
သည်။ ဦးရဲနိုင်သည် တောင်သူလယ်သမား ဖြစ်သည်။ စပါး၊ ပဲ၊
ပြောင်း၊ နှမ်း၊ ဝါ အစုံစိုက်ပျိုးသည်။ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်သူ
ဖြစ်သည်။ အလုပ်နှင့်လက်နှင့် ပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိပေ။ ဇနီး ဒေါ်တုတ်
ခိုင်ကလည်း ခင်ပွန်းနှင့် လိုက်ဖက်ညီသည်။ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်၍
အိမ်မှုကိစ္စတို့ကို ကျေပွန်စွာ လုပ်ဆောင်ရုံမျှမက ရက်ကန်းလည်း ရက်
သည်။ ဗိုင်းလည်း ငင်သည်။

ယောသူမှန်လျှင် ရက်ကန်းမရက်တတ်သူ မရှိသလောက်ပင်
ဖြစ်သည်။ ယောဒေသသည် ပင်နီချောနှင့် ယောထဘီခေါ်သည့်
ယောလုံချည်လုပ်ငန်းကို ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် လုပ်ဆောင်ခဲ့
သော ဒေသဖြစ်သည်။ နယ်ချဲ့ကို ဆန့်ကျင်သော ဝံသာနုလုပ်ငန်းတွင်
ပင်နီချောနှင့် ယောထဘီသည် ရှေ့တန်းက ပါဝင်ခဲ့သည်။

မောင်သာမောင်

ထိုလက်ပံရွာ၌ ၁၃၀၄-ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၆-ရက် (၂၆-၃-၁၉၄၃) သောကြာနေ့ နံနက် ၄-နာရီခွဲအချိန်တွင် ဦးရဲနိုင်နှင့် ဇနီးဒေါ်တုတ်ခိုင်တို့သည် သားဦးရတနာလေးတစ်ဦး ဖွားမြင်သည်။ သောကြာသားလေး ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ထိုအခါက ဂန့်ဂေါမြို့နယ် ဘင်းရွာ (ယခု ထယ်လှော်ရွာ)၌ အလွန်အလုပ်ကြိုးစား၍ ရိုးသားသော တောင်သူကြီး ဦးသာမောင်ဟု ရှိခဲ့သည်။ ထိုဦးသာမောင်ကဲ့သို့ အလုပ်ကြိုးစား၍ ရိုးသားဖြောင့်မတ်စေလိုသဖြင့် မိမိတို့သားရတနာကို “မောင်သာမောင်” ဟု အမည်ပေးကြသည်။

ထိုသားဦးကလေးသည် နောင်အခါတွင် ယောနယ်၏ဂုဏ်ဆောင်၊ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဂုဏ်ဆောင်၊ သာသနာတော်၏ဂုဏ်ဆောင်၊ ပိဋကတ်သုံးပုံ အာဂုံဆောင် ရဟန်းထူး၊ ရဟန်းမြတ် သာသနာ့အာဇာနည်တစ်ပါး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူ၍ မည်သူကမျှ မထင်မှတ်ခဲ့ကြချေ။ ထို့ပြင် ကမ္ဘာကျော် ဂင်းနစ်မှတ်တမ်းတင်စာအုပ်ကြီး၌ မှတ်တမ်းတင်ရမည့် မှတ်ဉာဏ်ထူးချွန်သော ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်လူသားတစ်ဦး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း မည်သူကမျှ မထင်မှတ်ခဲ့ကြချေ။

ထိုကလေးငယ် ဖွားမြင်ချိန်မှာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးကြီး လောင်ကျွမ်းနေချိန်ဖြစ်သည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ ဖိုးမိုးနေချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုကလေးငယ်သည် အသားလတ်လတ်၊ ပုပုပိန်ပိန် သေးသေးကလေးဖြစ်သည်။ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်းနှင့် ရုပ်ရည်ရူပကာ တင့်တယ်သည်။ ထူးခြားသည်မှာ နဖူးကျယ်၍ မေးရိုးကားသည်။ ချစ်စရာကောင်းသဖြင့် ထိုရွာတွင် ခေတ္တစခန်းချနေသော ဂျပန်စစ်သားများကပင် ပွေ့ချီခဲ့ကြသည်။

အထိန်းတွန်းအား

ဒေါ်တုတ်ခိုင်သည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် စာသင်ကြား ခဲ့ဖူးသည်။ ကောင်းစွာစာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မောင်သာမောင် ကလေး စကားပြောတတ်ခါစအရွယ်မှစ၍ ရက်ကန်းရက်ရင်း စာများ ကို နှုတ်တိုက်ချ၍ သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ဒေါ်တုတ်ခိုင်၏ မိဘနှစ်ပါး ဖြစ်သော မောင်သာမောင်၏ ဘိုးဘွား ဦးကျော်ထိုက်၊ ဒေါ်စိုးချုပ်တို့ ကလည်း မြေးဖြစ်သူ မောင်သာမောင်ကလေးအား ပုံဝတ္ထု၊ ဇာတ်နိ ပါတ်တော်များကို ပြောပြလေ့ရှိကြသည်။ မောင်သာမောင်သည် ဇာတ်နိပါတ်တော်များထဲမှ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ကို ကလေးအရွယ်က ပင် ကြားသိဖူးနေပြီ။ ထိုသို့ မိဘဘိုးဘွားများက လိမ္မာယဉ်ကျေး အောင် သွန်သင်ပေးကြသည်ကို မောင်သာမောင်သည် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထူးခြားသောကလေး

ကလေးဘဝမှာပင် မောင်သာမောင်သည် အများနှင့်မတူ၊ တစ်မှုထူးခြားသည်။ သူသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးသည်။ ကစားမှုကို အလွန်အကဲ ဝါသနာမပါ။ ကစားလျှင်လည်း တစ်ယောက်တည်းသာ ကစားတတ်သည်။ လူတောသို့ ဝင်ရ၊ ရောနှောရမည်ကို ဝန်လေး တတ်သည်။ သူတစ်ပါးတို့နှင့် ခွန်းတုံ့ခွန်းပြန် ငြင်းခုံ၍ စကားပြောလေ့ မရှိ။ သူတစ်ပါးက စတင်ငြင်းခုံလာလျှင်လည်း သူကသာ အရှုံးပေး တတ်သည်။ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လျှင် မညည်းညူ။ သူတစ်ပါးကို မပူဆာတတ်။ ကိုယ့်ဒုက္ခကို ကိုယ်သာအောင့်အည်း သည်းညည်းခံ

တတ်သည်။ အစားအသောက်ဆိုလျှင်လည်း မရွေး၊ ကြုံသလို စားသည်။ ဟိုဟာကြိုက်သည်၊ သည်ဟာကြိုက်သည်ဟု လုံးဝမပြောခဲ့။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် အလွန်ရောင့်ရဲနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

မျိုးစေ့ကောင်း

၁၃၁၄ (၁၉၅၃)ခုနှစ်၊ မောင်သာမောင် ၁၀-နှစ်သားအရောက်တွင် မိဘများက လက်ပံရွာကျောင်းဆရာတော် ဦးတိဿထံ ပညာသင်ယူရန် အပ်နှံကြသည်။ ဆရာတော် ဦးတိဿနှင့် ကျောင်းသားကြီးဖြစ်သူ ကိုမောင်သန်းတို့က မောင်သာမောင်ကို အခြားကလေးများနှင့်အတူ စာပေများ ဂရုတစိုက် သင်ကြားပေးကြသည်။ ကျောင်းသားကြီး ကိုမောင်သန်းမှာ မောင်သာမောင်၏ ဦးလေးအရင်းဖြစ်သည်။ မောင်သာမောင်ထက် လေးငါးနှစ်သာ ကြီးသည်။

ပညာလိုလားသော မောင်သာမောင်ကလည်း စာသင်ရသည်ကို ပျော်နေသည်။ ထူးခြားသည်မှာ မောင်သာမောင်သည် အလွန်မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလှသည်။ စာကို အော်မကျက်ဘဲ စိတ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ တိုးတိုးသော်လည်းကောင်း တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် ဖတ်ရုံမျှဖြင့် အလွတ်ရရှိသည်။

ထို့ပြင် အဘိုးပြောပြသည့် ဇနကဇာတ်ထဲမှ ဇနကမင်းသား၏ လုံ့လပီရိယ ထူးကဲပုံကိုလည်း အလွန်နှစ်ခြိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စာကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အထူးကြိုးစားသင်ယူသည်။ ပါဠိ၊ မြန်မာစာပေ၊ ဂဏန်းသင်္ချာအခြေခံနှင့်တကွ ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှုအခြေခံတို့ကို အခြေကျကျ သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ဆရာသမားများ၏ ချီးကျူးမှုကို မကြာခဏ ခံယူရရှိခဲ့သည်။ စာညံ့သဖြင့်လည်းကောင်း၊

စည်းကမ်းမဲ့သဖြင့်လည်းကောင်း၊ စာရိတ္တမကောင်းသဖြင့်လည်းကောင်း အပြစ်ပေးခြင်းမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မခံခဲ့ရဖူးပေ။

အာဂဘုန်းကြီးကျောင်းသား

မောင်သာမောင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ စာပေသင်ကြားသည်မှာ တစ်နှစ်ခွဲကျော် ရှိသွားပြီ။ ၁၃၁၅-ခုနှစ် (၁၉၅၄)၊ နတ်တော်လ၌ ဆရာတော် ဦးတိဿသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ခေတ္တကြွရောက် သီတင်းသုံးသည်။ ထိုအခါ မိဘများက အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လိမ္မာယဉ်ကျေးသော၊ အလွန်မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလှသော သား၏ ပညာရေး လစ်ဟင်းနှောင့်နှေးမည်ကို စိုးရိမ်မိကြသည်။ သို့ဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းက ထွက်စေသည်။ လက်ပံရွာရှိ တစ်ခုတည်းသော အစိုးရ မူလတန်းကျောင်း၌ အပ်နှံကြသည်။

ထိုမူလတန်းကျောင်း၏ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးမှာ ဦးဘစံ ဖြစ်သည်။ မောင်သာမောင်၏ ဦးရီးဖြစ်သည်။ အခြားကျောင်းဆရာများမှာ ဦးချစ်ကျော်နှင့် ဦးပုတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ကျောင်းဆရာများက မောင်သာမောင်၏ အရည်အချင်းကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်ကြသည်။ အံ့ချီးဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပင် စာတတ်နေသည်။ မေးသမျှကို တစ်လုံးမကျန် မှန်အောင် ရဲရဲတောက် ဖြေဆိုပြနိုင်ခဲ့သည်။

ဆရာများက “အာဂဘုန်းကြီးကျောင်းသားပါကလား” ဟု အံ့ဩချီးကျူးကြသည်။ သူငယ်တန်းတွင် မနေစေဘဲ ပထမတန်းမှ စတင် ပညာသင်ပေးကြသည်။ ထိုအချိန်၌ မောင်သာမောင်သည် အသက် ၁၁-နှစ်အရွယ် ရှိပြီ။ မောင်သာမောင်သည် ကျောင်းတွင်

အဖော်များအကျိုးကို အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ တံမြက်လှည်းသည်။ ရေအိုးများကို ရေခပ်ထည့်ပေးသည်။ အစစအရာရာ အနစ်နာခံ၍ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ပညာကိုလည်း အလွန်စိတ်ဝင်စားသည်။ အထူးကြိုးစား သင်ယူသည်။ စာအလွန်တော်လှသည်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ၏ စံပြုဖြစ်သည်။ ချစ်ခင်လေးစား အရေးထားမှုကို အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ခံယူရရှိသည်။ ဆရာများ၏ ချီးကျူးမှုကိုလည်း အမြဲရရှိသည်။ ပထမတန်းမှ စတုတ္ထတန်းအထိ နှစ်စဉ် ထိပ်ဆုံးနံပါတ် (၁)ကချည်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။

အလုပ်ကိုမြတ်နိုးသော မောင်သာမောင်

ထိုအချိန်၌ မိဘနှစ်ပါးသည် သားငယ်၊ သမီးငယ်များ ထပ်မံမွေးဖွားလာပြန်သည်။ မောင်သာမောင်သည် ညီငယ်၊ ညီမငယ်ကလေးများကိုလည်း ချစ်ခင်ယုယစွာဖြင့် ထိန်းကျောင်းပေးသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း မိခင်၏ အိမ်မှုကိစ္စအားလုံးကို အောက်ခြေသိမ်းကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် ထမင်း၊ ဟင်း ချက်တတ်သည်။ ထို့ပြင် ဖခင်၏ တောင်သူလုပ်ငန်းကိုပါ ဝင်ရောက်ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလိုက်သေးသည်။

မောင်သာမောင်အဖို့ အခြားကလေးများကဲ့သို့ လည်ပတ်ချိန်၊ ကစားချိန် မရှိလောက်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။ နဂိုမူလကပင် ကစားခုန်စားမှုကို ဝါသနာမပါ။ အေးအေးဆေးဆေး တစ်ယောက်တည်း နေလိုသော မောင်သာမောင်သည် ကစားချိန်၊ လည်ပတ်ချိန်နည်းသည်ကို ဝမ်းမနည်း။ အလုပ်လုပ်ရသည်ကိုပင် ပျော်နေသည်။

ပွဲလမ်းသဘင် လုံးဝမကြည့်

မောင်သာမောင်၏ အထူးခြားဆုံးအချက်မှာ ပွဲလမ်းသဘင် လုံးဝမကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွာဘုရားပွဲများတွင် ဇာတ်ပွဲများ လာရောက်ကပြကြသည်။ များသောအားဖြင့် ဗလာပွဲများ ဖြစ်သည်။ အခကြေးငွေ ပေးရန်မလို။ သို့တိုင်အောင် မောင်သာမောင်က သွားရောက်ကြည့်ရှုခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

တစ်ကြိမ်တွင် ဦးရီးတစ်ယောက်က မောင်သာမောင်အား ပွဲဈေးခင်းသို့သွား၍ အကြော်ဝယ်ရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။ မောင်သာမောင်က အကြော်ဝယ်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်လာပေးသည်။

ဦးရီးက အကြော်ကိုလှမ်းယူရင်း “သာမောင်၊ ဇာတ်ပွဲမှာ ဘာတွေ ကပြနေသလဲ” ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။ မောင်သာမောင်က “မသိပါဘူး ဦးရီးရာ၊ ကျွန်တော် ဇာတ်ပွဲကို လှမ်းမကြည့်ခဲ့ဘူး။ အကြော်ပဲဝယ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါတယ်” ဟူ၍ ပြန်ပြောသည်။ ဦးရီးမှာ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်သွားသည်။

အလားတူပင် မောင်သာမောင်သည် ရုပ်ရှင်ကိုလည်း မကြည့်ခဲ့ပေ။ လက်ပံရွာတွင် ရုပ်ရှင်ပွဲမပြ၊ ဂန့်ဂေါမြို့တွင်မူ ရုပ်ရှင်ရုံရှိသည်။ ညစဉ် ရုပ်ရှင်ပြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မောင်သာမောင်သည် လူကြီးများနှင့်အတူ ဂန့်ဂေါမြို့သို့ သွားရောက်တတ်သည်။ ထိုအခါ လူကြီးများကသာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြသည်။ မောင်သာမောင်ကမူ “ရုပ်ရှင်မကြည့်ချင်ပါဘူးဗျာ” ဟူ၍ ပြောဆိုကာ ရုပ်ရှင်မကြည့်ခဲ့ပေ။

တစ်ကြိမ်တွင် မိမိတို့ရွာ ဘုရားပွဲသို့ ဆပ်ကပ်ပွဲတစ်ပွဲ လာရောက်ကပြသည်။ အထူးအဆန်းဖြစ်၍ တစ်ရွာလုံးလိုလို သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ မောင်သာမောင်တို့ တစ်အိမ်သားလုံးလည်း သွား

ရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ မောင်သာမောင်ကိုလည်း ခေါ်သည်။ မလိုက်။ “ကျွန်တော် မကြည့်ချင်ပါဘူးဗျာ” ဟုဆိုကာ တစ်ယောက် တည်း နေရစ်ခဲ့သည်။ သူ့အလွန်နှစ်ခြိုက်သော “ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲ” အမည်ရှိ စာအုပ်ကလေးကိုသာ ဖတ်ရှုနေရစ်ပေသည်။

မောင်သာမောင်နှင့် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ

ထိုစာအုပ်ကလေးကား မူလတန်းကျောင်းသားများအတွက် ဖတ်ရှုမှတ်သားရန် ရေးသားထားသော စာအုပ်ကလေး ဖြစ်သည်။ ကျမ်းပြုသူမှာ အရှင်ဇနကာဘိဝံသဟု ဖော်ပြထားသည်။ ထိုစာအုပ် ကလေးကို မောင်သာမောင် အလွန်နှစ်သက်သည်။ အစမှအဆုံး အ ကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ဖတ်ရှုလေ့ရှိသည်။ ထိုစာအုပ်ထဲတွင်ပါသော ရတ နာသုံးပါးအကြောင်း၊ သရဏဂုံသုံးပါးအကြောင်း၊ ငါးပါးသီလအ ကြောင်း၊ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုတို့အကြောင်း၊ အပါယ်လေးပါးအ ကြောင်း၊ ကပ်သုံးပါးအကြောင်း စသည်တို့ကို ထိုစဉ်ကပင် ကောင်း စွာနားလည် သဘောပေါက်နေသည်။ ရင်ထဲ၌ စွဲမြဲနေသည်။ အထူး သဖြင့် စာအုပ်၌ ဖော်ပြထားသော အောက်ပါတို့ကို ကောင်းစွာသိရှိ နားလည်ပြီး တစ်စိတ်စိတ် မှတ်သားနာယူမိသည်။

- (၁) စိတ်ဆိုးနေသူကို မိမိကပြန်၍ စိတ်မဆိုးခြင်းဖြင့် အနိုင်ယူရမည်။
- (၂) လူကောင်းမဟုတ်သူ (လူယုတ်မာ)ကို မိမိက လူကောင်း လုပ်၍ အနိုင်ယူရမည်။
- (၃) နှမြောစေးနှဲသူကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းဖြင့် အနိုင်ယူရမည်။
- (၄) လိမ်တတ်သူကို မှန်ကန်သောစကားဖြင့် အနိုင်ယူရမည်။

ထိုစဉ်က ထိုစာအုပ်ငယ်ကို ရေးသားသူ ဆရာတော် အရှင် ဇနကာဘိဝံသသည် မည်သည့်ဆရာတော်ဖြစ်သည်ကို မောင်သာ မောင် မသိခဲ့။ ဆရာတော်၏ ရေးသားချက်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဆရာတော်အား တစ်စုံစီမုံ ကြည်ညိုခဲ့သည်။ နောင်ကြီးပြင်းလာသော အခါတွင်မှ ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသဟူသည် အခြားပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်။ အမရပူရမြို့မှ တောင်မြို့ဆရာတော်ခေါ် မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာ တော်ဘုရားကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ကိုရင်သာမောင်

၁၃၁၈-ခုနှစ် (၁၉၅၇) မောင်သာမောင် ၁၄-နှစ်သားအရွယ် တွင် စတုတ္ထတန်း အောင်သည်။ ထိုနှစ် နှောင်းတန်ခူးလတွင် မိဘ တို့က ရှင်ပြုမင်္ဂလာ ပြုကြသည်။ ကိုရင်ဝတ်ရမည်ကို မောင်သာမောင် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ အချိန်ကြာကြာ ကိုရင်ဝတ်မည်ဟု ရည် မှန်းထားသည်။ မိဘတို့က ကြာရှည်ဝတ်ခွင့်မပြု။ ခေတ္တခဏသာ ဝတ် စေလိုသည်။

ရှင်ပြုမင်္ဂလာကို မူလဆရာရင်း ဆရာတော်ဦးတိဿထံ မှောက်၍ ပြုသည်။ ခေတ္တခဏသာ သင်္ကန်းဝတ်ခွင့်ရကြောင်း သိရ သဖြင့် ဆရာတော်များက ကိုရင်ဘွဲ့နာမည် မပေးကြချေ။ “ခဏသာ ဝတ်တာဆိုတော့ ကိုရင်သာမောင်ပေါ့ကွာ” ဟူ၍ မိန့်ဆိုကြသည်။

ကိုရင်သာမောင်ကို ဘထွေး (ဖခင်၏ညီ) ဘုန်းတော်ကြီး ဦးနန္ဒက လောကီလောကုတ် ပညာရပ်များကို အချိန်ရသမျှ စနစ်တ ကျ သင်ပြပေးသည်။ ကိုရင်သာမောင်သည် ရှင်သာမဏေဘဝ၌ နေရ သည်ကို အလွန်ပျော်မွေ့သည်။ တစ်သက်လုံး သင်္ကန်းဝတ်၍ သာ

mgd.com

သနာ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်လိုသော ဆန္ဒများ တဖွားဖွား ပေါ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မိဘများထံ ခွင့်တောင်းပြန်သည်။ မိဘများက သဘောမတူကြချေ။ သို့ဖြင့် သာမဏောဘဝ၌ တစ်လသာနေ၍ လူဝတ်လဲခဲ့ရသည်။

ကန်ရွာသို့

မိဘများသည် အိမ်တွင် သားကိစ္စရော သမီးကိစ္စပါမကျန် မောင်သာမောင်ကို အားကိုးသမှု ပြုကြသည်။ သို့ရာတွင် ပညာရေးက ပို၍ အရေးကြီးသည်ဟု ခံယူကြသည်။ မောင်သာမောင်ကို ကျောင်းဆက်ထားချင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မိမိတို့ လက်ပံရွာ၌ အစိုးရအလယ်တန်းကျောင်းမရှိ။ ကန်ရွာအစိုးရ အလယ်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားမှသာ အဆင်ပြေမည်။

ကန်ရွာမှာ ရွာကြီးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အိမ်ခြေ ၅၀၀-ကျော် ရှိသည်။ ယောနယ်သည် မြန်မာနိုင်ငံရှိ အခြားအရပ်ဒေသများကဲ့သို့ပင် စစ်ဘေးဒဏ်ကို ခံခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် လွတ်လပ်ရေးရပြီး နောက်ပိုင်း ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူများ နေရာအနှံ့ ဆူပူလှုပ်ရှားသောအခါ ယောနယ်ဒေသသည်လည်း ဆူပူမှုဒဏ်ကို ခံခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ကန်ရွာမှာ အလံနီကတစ်မျိုး၊ အားပြကတစ်ဖုံ ဒုက္ခပေးခြင်းကို ခံရသည်။ ယူအမ်ပီခေါ် အစိုးရတပ်များနှင့် ပြည်သူ့ရဲ (ယခု မြန်မာနိုင်ငံရဲ)များကလည်း အခြေအနေပေးလျှင် ပေးသလို သောင်းကျန်းသူများကို လာရောက်ရှင်းလင်းပေးသည်။ အမြဲတစေ စောင့်ကြပ်ပေးနိုင်သော အခြေအနေကား မရှိ။ ထိုအခါများတွင် သောင်းကျန်းသူများက ရွာဝင်ဆက်ကြေးကောက်၊ လူသတ်၊ ရွာမီးရှို့ စသည်ဖြင့် ပြုခဲ့

ကြသည်။ ကန်ရွာရှိ အိမ်တိုင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတိုင်းတွင် ဗုံး
ခိုကျင်းများ ဆောက်လုပ်ထားခဲ့ကြရသည်။ သေနတ်သံကြားလျှင် ဗုံး
ခိုကျင်းသို့ဝင်၍ ပုန်းကြရရှာသည်။

မောင်သာမောင်ကို ကန်ရွာအလယ်တန်းကျောင်းတွင်ထား ရန်
စီစဉ်သောအချိန်တွင်ကား ထိုသို့သော ဆူပူသောင်းကျန်းမှုများ
မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် မိဘများက ကန်ရွာအလယ်တန်းကျောင်း
တွင်ထားရန် စီစဉ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ပံရွာနှင့် ကန်ရွာမှာ ၆-မိုင်
ကွာဝေးသည်။ ထိုစဉ်က မီးရထားလမ်းမရှိသေး။ ခြေကျင်သွားရ
သည်။ လက်ပံရွာမှ ကန်ရွာသို့ နေ့စဉ် ကျောင်းသွားတက်ရန် မဖြစ်
နိုင်။ သို့ဖြင့် ဦးရီးဖြစ်သူ ဦးပြည့်ထွန်း၊ ဇနီး ဒေါ်ပေါခင်တို့ နေထိုင်ရာ
ကန်ရွာသို့ မောင်သာမောင်ကို ပို့လိုက်ကြသည်။ ဦးပြည့်ထွန်းမှာ ပန်း
ထိမ်ပညာကို တတ်ကျွမ်း၍ ပန်းထိမ်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သူဖြစ်သည်။
မောင်သာမောင်သည် သူတို့နေအိမ်တွင်နေ၍ သူတို့၏စောင့်ရှောက်
မှုဖြင့် အလယ်တန်းပညာကို ဆက်လက်သင်ယူသည်။

မောင်သာမောင်အဖို့ စာတော်သူဖြစ်ရာ အလယ်တန်းပညာ
ကို အခက်အခဲမရှိ၊ လွယ်လွယ်ကူကူပင် သင်ယူနိုင်သည်။ ထိုခေတ်
က မူလတန်း၌ အင်္ဂလိပ်စာကို မသင်ရ။ ၅-တန်းတွင်မှ စတင်သင်ယူ
ရသည်။ ဉာဏ်ထက်မြက်သော မောင်သာမောင်အဖို့ အင်္ဂလိပ်စာကို
သင်ယူရသည်မှာလည်း အခက်အခဲမရှိ။ သူ့ကို ထိုကျောင်းမှ ကျောင်း
အုပ်ဆရာကြီး ဦးခင်မောင်ဌေး၊ ဆရာဦးသိန်းမောင်၊ ဆရာ ဦးရာမြို့၊
ဆရာ ဦးတင်လှ၊ ဆရာ ဦးခင်မောင်သိန်း၊ ဆရာမ ဒေါ်ခိုင်လှ၊ ဆရာမ
ဒေါ်စန်းခင် တို့က ပညာသင်ပေးကြသည်။

မောင်သာမောင်သည် တည်ငြိမ်သည်။ ပညာ လိုလားသည်။
လိမ္မာယဉ်ကျေးသည်။ ဆရာသမား၊ လူကြီးမိဘများကို အလွန်ရိုသေ

သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာ၊ ဆရာမများက သူ့ကို ချစ်ခင်ကြသည်။ အားရကျေနပ်ကြသည်။ ချီးမွမ်းကြသည်။ အဖော်ဖြစ်သော ကျောင်းသူကျောင်းသားများကလည်း သူ၏ ရိုင်းပင်းကူညီမှု၊ အများအကျိုးဆောင်မှု၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်မှုတို့ကို အလွန်လေးစား မြတ်နိုးကြသည်။ သူ့ကို အလွန်ချစ်ခင်လေးစားကြသည်။

ကန်တောရကျောင်းတိုက်

မောင်သာမောင်သည် ကန်ရွာ၌နေထိုင်၍ အစိုးရအလယ်တန်းကျောင်း၌ ပညာဆည်းပူးစဉ် ကန်တောရကျောင်းတိုက်သို့ မကြာခဏ ရောက်ခဲ့သည်။ ကန်တောရကျောင်းတိုက်သည် ပထမ ကန်တောရဆရာတော်ကြီး အရှင်ကေတုမဟာထေရ်နှင့် ဒုတိယကန်တောရဆရာတော် အရှင်ဇယန္တထေရ်တို့ တည်ထောင်သော ကျောင်းတိုက်ဖြစ်သည်။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၆၆ (၁၉၀၄)-ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ သက်တမ်းအားဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၉၈-နှစ် ရှိပေပြီ။ နှစ် ၁၀၀-ပြည့်ရန် ၂-နှစ်သာလိုတော့သည်။

ပထမဆရာတော်ကြီး အရှင်ကေတုသည် ကန်ရွာအနောက်ကျောင်း၌ ပဓာနနာယကဆရာတော်အဖြစ် မူလက သာသနာပြု သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည်။ တစ်ညတွင် ကျိန်းစက်တော်မူနေစဉ် ခြေဖဝါးတော်နှစ်ဖက်လုံး၌ အမွှေးအမှင် ဖြူဖြူနုနုများ များပြားစွာ ပေါက်လာတော်မူသည်ဟု အိပ်မက်တော်မူသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးက မိမိ လောကုတ္တရာ တရားထူးရဖို့ မြင်မက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ နိမိတ်ကောက်ယူကာ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ရန် တောထွက်တော်မူခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ဆရာတော်ကြီးသည် ဝါတော် ၂၀-ရ၍ သင်္က

တော် ၄၀-အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် နောင်အခါ ဒုတိယ ကန်တောရဆရာတော်ဖြစ်လာမည့် အရှင်ဇယန္တနှင့်အတူ တောထွက်လာခဲ့သည်။ အရှင်ဇယန္တသည် ဆရာတော်ကြီး၏ တူတော်လည်းဖြစ်၍ တပည့်လည်းဖြစ်သည်။ အရှင်နှစ်ပါးသည် အရှေ့ဘက်က ကန်သာရွာ၊ အနောက်ဘက်က ကျွန်းစုံသာရွာ၊ တောင်ဘက်က ကန်ရွာဟူသော ရွာ ၃-ရွာ၏အလယ် တောခေါင်ခေါင်အရပ်၌ တောရဆောက်တည်၍ တရားအားထုတ်ကြသည်။ ထိုအချိန်က ထိုနေရာမှာ တောခေါင်ခေါင်အရပ်ဖြစ်သဖြင့် ကျားများပင် ခိုအောင်းနေထိုင်ကြသည်ဟူ၍ အဆိုရှိသည်။

ဆရာတော်နှစ်ပါးလုံးပင် ပရိယတ္တိစာပေ၌ တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်ကြသော ဆရာတော်များဖြစ်ကြသည်။ ထိုဆရာတော်နှစ်ပါး ထိုတောအရပ်၌ ကြာရှည်စွာ တရားအားထုတ်ခွင့် မရကြပေ။ ထိုခေတ်ထိုအချိန်က ယောဒေသရှိ စာသင်သွားရဟန်းတော်များသည် မန္တလေး၊ ပခုက္ကူ၊ ရန်ကုန်ရှိ စာသင်တိုက်ကြီးများသို့ စာသင်သွားရန် မလွယ်ကူကြပေ။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်နှစ်ပါးထံ အားထားမှီခိုလာကြသည်။ ပရိယတ္တိစာပေများ သင်ယူလာကြသည်။ ဤတွင် ဆရာတော်နှစ်ပါးသည် တစ်ဖက်က ပဋိပတ်လုပ်ငန်းကိုအားထုတ်၍ တစ်ဖက်က ပရိယတ်စာပေများကို ပို့ချပေးရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကန်တောရသည် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ် စွယ်စုံသော စာသင်တိုက်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

ကန်တောရ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီးသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိုးတက်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၂၈၀-ပြည့်လွန်နှစ်များမှ ၁၃၀၀-ပြည့်လွန်နှစ်များအထိ ဝါဆိုရဟန်းအပါး ၆၀-ကျော်၊ သာမဏေအပါး ၁၀၀-ကျော်နှင့် ကျောင်းသားလူငယ် ၁၀၀-ကျော်တို့

ရှိခဲ့သည်။ ဒကာ၊ ဒကာမများကလည်း အထူးအားထား ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ကြသည်။ ဒေသနှင့်မလိုက်အောင်ပင် သာသနာ ပွင့်လင်း စည်ကားခဲ့သည်။

ထိုကျောင်းတိုက်ကြီးမှ ပေါ်ထွက်သော ရဟန်းတော်များ သည် မြန်မာနိုင်ငံ အရပ်ဒေသအနှံ့အပြားသို့ သာသနာပြုရန် ရောက် ရှိနေကြသည်။ ထိုကျောင်းတိုက်ထွက် ရဟန်းတော်များထဲမှ ကျောင်း ထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်ချည်းပင် ၁၅၀-ကျော် ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုကျောင်းတိုက် ၏ စတုတ္ထ ကန်တောရ ဆရာတော်ကြီးဖြစ်သူ အရှင်ကေလာသ မဟာထေရ်သည် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့တံဆိပ်ရ ဖြစ်သည်။ ယောဒေ သ၊ ယောနယ်အနေဖြင့် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို ပထမ ဆုံး ဆက်ကပ်ခြင်းခံရသော အရှင်မြတ်ဖြစ်သည်။ ယခု ကန်တောရ စာသင်တိုက်၏ ပဉ္စမ ပဓာနနာယကဆရာတော်မှာ အရှင်တိက္ခာနန္ဒ (သာသနဓဇ သီရိပဝရ ဓမ္မာစရိယ၊ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ၊ နိုင်ငံ တော် ဗဟိုသံဃာ့ဝန်ဆောင်)ဖြစ်သည်။

မောင်သာမောင် ထိုကန်တောရကျောင်းတိုက်သို့ သွားရောက် ချိန်တွင် ပထမဆရာတော်ကြီး အရှင်ကေတုမဟာထေရ် သက်တော် ထင်ရှား ရှိတော်မူသေးသည်။ ဒုတိယကန်တောရ ဆရာတော်ကြီး အရှင်ဇယန္တမူ ၁၃၀၉-ခုနှစ် (သက်တော်-၇၁)တွင် ပျံလွန်တော်မူသဖြင့် မမီလိုက်တော့ပေ။

မောင်သာမောင်သည် ပထမကန်တောရဆရာတော်ဘုရား ကြီး အမျိုးပြုသော ဆရာတော်များကို မကြာခဏ ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်ကြီးများ၏ အဆုံးအမများကို မကြာခဏ ကြားနာခဲ့ရ သည်။ ထိုစဉ်ကပင် ရဟန်းဘဝ၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို လေ့လာခံစား သိရှိ ရသည်။ ထိုကန်တောရတိုက်သို့ ရောက်တိုင်း “မောင်သာမောင်ရေ၊

သာသနာတွင်း မြန်မြန်ဝင်ခဲ့ကွာ၊ နောက်ကျသွားလိမ့်မယ်” ဟု ပြော
နေသယောင်ယောင် စိတ်၌ ခံစားချက်တစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်မိသည်။

ထူးခြားသော မြစ်သာမြစ်

မောင်သာမောင် မွေးဖွားရာ လက်ပံရွာနှင့် ယခု ပညာဆည်း
ပူးရာ ကန်ရွာတို့သည် မြစ်သာမြစ်ကမ်းပါး၌ တည်ရှိကြသည်။ မောင်
သာမောင်သည် တစ်ခါတစ်ရံ မြစ်သာမြစ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်တတ်
သည်။

မြစ်သာမြစ်ကား အလွန်ထူးခြားလှသည်။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံအတွင်း စီးဆင်းလျက်ရှိသော ဧရာဝတီမြစ်၊ ချင်းတွင်းမြစ်နှင့်
သံလွင်မြစ်ကြီးများသည် မြောက်မှတောင်သို့ စီးဆင်းကြသည်။ မြစ်
သာမြစ်ကား ထိုသို့မဟုတ်။ တောင်မှမြောက်သို့ ပြောင်းပြန်စီးဆင်း
သည်။ မြစ်သာမြစ်သည် တောင်ကုန်းတောင်တန်း ပေါများရာ ချင်း
ပြည်နယ်တောင်ပိုင်း မတူပီမြို့နယ်အတွင်းမှ မြစ်ဖျားခံသည်။ မြောက်
ပိုင်းယောနယ်ရှိ ထီးလင်း၊ ဂန့်ဂေါ၊ ကလေးမြို့နှင့် ကလေးဝမြို့နယ်တို့
ကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသည်။ ကလေးဝမြို့အနီး ချင်းတွင်းမြစ်ထဲသို့
စီးဝင်သည်။ ချင်းတွင်းမြစ်၏ အကြီးဆုံးမြစ်လက်တက် ဖြစ်သည်။
မြစ်အရှည်မှာ မိုင် ၁၁၀-ကျော်ရှိသည်။

မြစ်သာမြစ်သည် မိုးတွင်းအခါ၌ ရေနောက်သော်လည်း
ဆောင်းနှင့်နှေတို့တွင် ကြည်လင်သည်။ သာယာသည်။ ငါးပေါသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ ရေချိုပူစွန်တုပ်ကြီးများပင် ပျော်မြူးကြသည်။ မြစ်သာ
ကမ်းနံဘေး ဝဲယာတို့တွင် နူးတင်မြေနုကျွန်းများ ဖြစ်ထွန်းသည်။ လယ်
ယာကိုင်းကျွန်း လုပ်ကိုင်သူများအဖို့ စပါးကောင်း၊ ပဲကောင်း၊ သီးနှံစုံ

ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်စေသည်။ မိုးရာသီတွင် မြစ်သာမြစ်၌ သစ်၊ ဝါး
မျှောချကြသည်။ မော်တော်၊ သင်္ဘောမရှိ။ လှေများသာ သွားလာကြ
သည်။ (ယခုခေတ်မှသာ စက်တပ်လှေများ သွားကြသည်။) မြစ်သာ
မြစ်တစ်လျှောက်၌ လှေကူးတို့ဆိပ်ပေါင်း ၁၀၀-ကျော်ရှိသည်။

တစ်ယောက်တည်းသာအောင်

မောင်သာမောင်သည် အလယ်တန်းကျောင်း၌ ပညာဆည်း
ပူးစဉ် စာကိုသာ ကြိုးစားသင်ယူသည်။ ဆရာ၊ ဆရာမများက “သာ
မောင်က သူများတွေလို အားအားရှိတိုင်း ဆော့နေတာ၊ စကားများနေ
တာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ရတိုင်း ရုံးခန်းထဲသွားပြီး တစ်ယောက်တည်း
စာဖတ်နေတာချည်း တွေ့ရတယ်။ သာမောင်ကတော့ အတန်းကျော်
ပြီးဖြေရင်တောင် အောင်မှာပဲ။ လက်ပံသားမို့လို့သာပေါ့၊ ကျွန်းသား
သာဆိုရင်တော့” စသည်ဖြင့် အားရနှစ်သက်စွာ ချီးကျူးလေ့ရှိကြ
သည်။

မောင်သာမောင်သည် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်များတွင်
လက်ပံရွာသို့ ပြန်လေ့ရှိသည်။ မိဘတို့၏ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို ကူညီ
ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း လက်ပံရွာမှ ဦးရီးတော်
ဆရာကြီး ဦးဘစိုးက ကျောင်းပိတ်ရက်ကို အချည်းနှီးမဖြစ်စေရ။
အိမ်သို့ခေါ်ယူ၍ စာများ ကြိုးစားသင်ပေးခဲ့သည်။

ဤသို့ ပညာဆည်းပူးလာရာ မောင်သာမောင်သည် ပဉ္စမ တန်း၊
ဆဋ္ဌမတန်းနှင့် သတ္တမတန်း ဗုဒ္ဓဘာသာ စာမေးပွဲတို့ကို နံပါတ် ၁-
ကချည်းသာ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ အခြားဘာသာရပ်များကိုလည်း
ဂုဏ်ထူးများဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၁၃၂-ခုနှစ် (၁၉၆၀)တွင် မောင်သာမောင် ပညာဆည်းပူးရာ ကန်ရွာ အလယ်တန်းကျောင်း၌ အစိုးရစစ် သတ္တမတန်းစာမေးပွဲကို ကျင်းပသည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသား ၄၀-ကျော် ဝင်ရောက်ဖြေဆို ကြသည်။ အောင်စာရင်းထွက်သောအခါ တစ်ယောက်တည်းသာ အောင်မြင်သည်။ ထိုအောင်မြင်သူတစ်ယောက်ကား အခြားသူ မဟုတ်၊ မောင်သာမောင်ပင်တည်း။

လောကီကြီးပွားမှု လျစ်လျူပြု

မောင်သာမောင် အစိုးရစစ် သတ္တမတန်းစာမေးပွဲကို ထူးထူး ခြားခြားအောင်မြင်ကြောင်း ကြားသိရသောအခါ ကန်ရွာသူ၊ ရွာသား များက ဝမ်းသာကြသည်။ အထူးသဖြင့် သူ၏ဇာတိဖြစ်သော လက်ပံ ရွာသူရွာသားများက ပို၍ ဝမ်းသာကြသည်။ “လက်ပံသားက ကျွန်း သားဖြစ်သွားပြီ” ဟူ၍ပင် အချို့က ဂုဏ်ယူပြောဆိုကြသည်။

မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးရဲနိုင်နှင့် ဒေါ်တုတ်ခိုင်တို့ကမူ ဝမ်း သာအားတက်ရုံမျှမက ပညာထူးချွန်သော မိမိတို့သား၏ နောင်ရေး ကို စိတ်ကူးယဉ်မဆုံး ဖြစ်နေကြသည်။ မောင်သာမောင်ကို ဂန့်ဂေါ မြို့ရှိ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင် ဆက်လက်ပညာသင်ယူစေ မည်။ ၁၀-တန်းအောင်လျှင် တက္ကသိုလ်သို့ ပို့မည်။ ထိုသို့ပို့နိုင်အောင် လည်း မိမိတို့ အစွမ်းကုန် အလုပ်လုပ်၍ ငွေကြေးရှာဖွေမည်စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးနေကြသည်။

ဆွေမျိုးအချို့ကလည်း “မောင်သာမောင်၏ ဉာဏ်ထက်မြက် မှု၊ ကြိုးစားမှုနှင့်သာဆိုလျှင် တက္ကသိုလ်ပညာကို ထူးချွန်စွာ အောင် မြင်နိုင်သည်။ အစိုးရအရာရှိကြီး ဖြစ်နိုင်သည်။ အင်ဂျင်နီယာကြီး ဖြစ်

mg...com

နိုင်သည်။ ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်နိုင်သည်” စသည်ဖြင့် အားပေးပြောဆိုကြသည်။

ဤသို့ မိဘများနှင့် ဆွေမျိုးများက မောင်သာမောင်၏ လောကီအနာဂတ်ရေးအတွက် မျှော်မှန်းထားကြသော်လည်း မောင်သာမောင်ကမူ လောကီကြီးပွားမှုတို့ကို ဂရုမပြု။ လောကုတ္တရာဘက်တွင်သာ အားသန်နေသည်။

“အဖေနဲ့အမေ၊ ကျွန်တော် လောကီပညာတွေ ဆက်လက်မသင်ချင်တော့ဘူး။ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ပြီး ပရိယတ္တိစာပေကို သင်ယူချင်တယ်။ တစ်သက်လုံး ရဟန်းပဲ ပြုနေချင်ပါတယ်” ဟူ၍ ပြောဆိုသည်။

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ မိဘဆွေမျိုးများ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်သွားကြသည်။ “မဟုတ်တာ သာမောင်ရယ်၊ မင်း ပညာထူးချွန်တာပဲ။ အဖေနဲ့အမေတို့ မင်းကို ကြိုးစားပြီး ပညာဆက်သင်ပေးမယ်။ မင်း ကြီးပွားချမ်းသာတာ တို့ မြင်ချင်စမ်းတယ်ကွယ်” ဟူ၍ ချော့မော့ပြောဆိုကြသည်။ သို့ရာတွင် မောင်သာမောင်က လက်မခံ၊ သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းသာ ပြုချင်နေသည်။ မိဘတို့ကလည်း သဘောမတူခွင့်မပြု။

အမြတ်ဆုံးအမွေ

ဤတွင် ဦးရီးတော် ဦးပြည့်ထွန်းက ဦးရဲနိုင်နှင့် ဒေါ်တုတ်ခိုင်တို့ကို တရားပြကာ နားချပေးရတော့သည်။

“သာမောင်က ငါ့အိမ်မှာနေပြီး ပညာသင်သူဖြစ်တော့ သူ့အကြောင်းကို ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သာမောင်ဟာ အရွယ်

ငယ်ပေမယ့် လောကုတ္တရာဘက်ကို အားသန်သူဖြစ်တယ်။ ကြည့်ပါ
လား၊ ပွဲလမ်းသဘင်တို့၊ ရုပ်ရှင်တို့ဆိုတာ မင်းတို့ ငါတို့အပါအဝင်
လူတိုင်းလိုလို ကြည့်ကြတယ်။ သာမောင်က လုံးဝမကြည့်ခဲ့ဘူး။ စိတ်
သဘောထားကလဲ အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တယ်။ အလွန်ဖြူစင်
တယ်။ သူ ရာသက်ပန် ရဟန်းပြုချင်တာ ခွင့်ပြုသင့်ပါတယ်ကွာ။
တို့ရဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို သားတော်ရာဟုလာက အမွေတောင်းတဲ့အခါ
မြတ်စွာဘုရားက ဘယ်မှာ ပစ္စည်းအမွေပေးလို့လဲ။ ပစ္စည်းအမွေနဲ့
မနှိုင်းယှဉ်သာတဲ့ အမြတ်ဆုံး သာသနာ့အမွေကိုပဲ ပေးခဲ့တာမဟုတ်
လား။ သာမောင့်မှာ ရှေးရှေးကပြုခဲ့တဲ့ ပါရမီအဟုန်ကြောင့်၊ ကံအ
စွမ်းကြောင့် ရဟန်းဘဝကို ခံယူနေချင်တာ။ ငါ့ညီတို့၊ ငါ့ညီမတို့ကလဲ
အမြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ သာသနာ့အမွေကို ပေးလိုက်ပါကွယ်” ဟူ၍ ရှင်း
လင်းပြောပြ တိုက်တွန်းသည်။

နောက်ဆုံး၌ မိဘများသဘောတူကျေနပ်သွားသည်။ မောင်
သာမောင်လည်း သာသနာ့ဝန်ထမ်းဘဝကို တက်လှမ်းခွင့် ရသွားပေ
တော့သည်။

ထူးခြားသောနေ့

၁၃၂၂-ခုနှစ်၊ နယုန်လဆန်း ၈-ရက် (၁-၆-၁၉၆၀)။
ထိုနေ့သည် အခြားသူများအတွက် ထူးခြားသောနေ့ မဟုတ်
ပေ။ သို့ရာတွင် မောင်သာမောင်အဖို့ကား ထူးခြားသောနေ့ ဖြစ်သည်။
ထိုနေ့တွင် မောင်သာမောင်သည် ဒုတိယအကြိမ် ရှင်သာ
မဏေအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသည်။ ပထမအကြိမ် ရှင်သာမဏေအဖြစ်သို့
ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာယောက်ျားကလေးများ ထူးစံ

အတိုင်း ရှင်ပြုသဖြင့် ရှင်သာမဏေအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ဒုတိယအကြိမ် ရှင်သာမဏေအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသည် ကား ပထမအကြိမ်နှင့် လုံးဝမတူ။ သာသနာ့ဘောင်သို့ ရာသက်ပန် ဝင်ရောက်ရန် ရှင်သာမဏေပြုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က မောင် သာမောင်သည် အသက် ၁၈-နှစ်အရွယ်ရှိသည်။ အသက် ၂၀-ပြည့် ပါက ရဟန်းဘဝသို့ တက်လှမ်းတော့ပေမည်။ ထိုသို့ တက်လှမ်းနိုင် ရန် အစပျိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်သာမောင်သည် မိဘနှစ်ပါး၏ ပစ္စယာနုဂ္ဂဟကို ခံယူ ကာ သာမဏေပြုသည်။ ကန်ရွာ၊ ကန်တောရတိုက်၌ သာမဏေပြု သည်။ ပထမ ကန်တောရဆရာတော်ကြီး အရှင်ကေတုကို ဥပဇ္ဈာယ် ပြုလျက် သာမဏေပြုသည်။ ကန်တောရ စာချဆရာတော် ဦးနန္ဒိမာ က “ရှင်သိရိန္ဒ” ဟု ဘွဲ့မည်ပေးသည်။

သံဃာ့ဂိုဏ်း ၉-ဂိုဏ်း

ကန်တောရကျောင်းတိုက်မှာ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းဝင် ကျောင်းတိုက် ဖြစ်သည်။ ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် ဆရာတော်ကြီး ၄၇-ပါး ပါ ဝင်သော နိုင်ငံတော် သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့ကို ဦးထိပ်ထား ဖွဲ့စည်း ထားသည်။ ၂၀၀၁-ခုနှစ်၊ စာရင်းအရ ထေရဝါဒ ရဟန်းတော်ပေါင်း ၁၇၀၁၆၅-ပါးရှိသည်။ ရဟန်းတော်များ သီတင်းသုံးလျက်ရှိသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပေါင်းမှာ ၅၁၈၁၄-ကျောင်း ရှိသည်။

ထိုရဟန်းတော်များသည် သံဃာ့ဂိုဏ်း ၉-ဂိုဏ်းတွင် အသီး သီးပါဝင်လျက် သာသနာပြုတော်မူနေကြသည်။ သံဃာ့ဂိုဏ်း ၉- ဂိုဏ်းမှာ (၁) သုဓမ္မာဂိုဏ်း၊ (၂) ရွှေကျင်ဂိုဏ်း၊ (၃) ဓမ္မာနုဓမ္မ (မဟာ

ဒွါရ) နိကာယဂိုဏ်း၊ (၄) ဓမ္မဝိနယာနုလောမ (မူလဒွါရ)နိကာယဂိုဏ်း၊
(၅) အနောက်ချောင်း ဒွါရဂိုဏ်း၊ (၆) ဝေဠုဝန်နိကာယဂိုဏ်း၊ (၇)
စတုဘုမ္မိကမဟာသတိပဋ္ဌာန် (ငှက်တွင်း)ဂိုဏ်း၊ (၈) ပဏဝိမုတ် (ကူး
တို့ဂိုဏ်း)၊ (၉) ဓမ္မယုတ္တိနိကာယ (မဟာရင်)ဂိုဏ်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ယင်းတို့တွင် သုဓမ္မာဂိုဏ်းသည် သက်တမ်းအရင့်ဆုံးဖြစ် သည်။
အင်အားအကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ သံဃာတော်အများဆုံး ဖြစ် သည်။
ရွှေကျင်ဂိုဏ်းမှာ ဒုတိယ သက်တမ်းအရင့်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ဒုတိယ
အင်အားအကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ ဒုတိယ သံဃာတော်အများ ဆုံး
ဖြစ်သည်။

ရွှေကျင်ဂိုဏ်းဟူသည်

ရွှေကျင်နိကာယခေါ် ရွှေကျင်ဂိုဏ်းသည် မင်းတုန်းမင်းလက်
ထက်တွင် စုဟင်ပေါ်လာသော ဂိုဏ်းဖြစ်သည်။ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းဟူသည်
ပထမရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး အရှင်ဇာဂရကို အစွဲပြု၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ပထမရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီးသည် ရွှေဘိုခရိုင်၊ ဝက်လက်မြို့
နယ်၊ ရွှေကျင်ရွာဇာတိဖြစ်သည်။ ဘကြီးတော်မင်းလက်ထက် ၁၁၈၄-
ခုနှစ်တွင် ဖွားဖော်မှုခဲ့သည်။

အရှင်မြတ်သည် ရဟန်းဖြစ်တော်မူပြီးနောက် အမရပူရမြို့မှ
ထင်ရှားသော ဆရာတော်များထံတွင် ၈-နှစ်တိုင် ပရိယတ္တိစာပေများ
ကို သင်ယူခဲ့သည်။ ထို့နောက် မန်ကျည်းစဉ်၊ ခေါတော၊ ရှိမ္မကားတော
ရကျောင်းတို့တွင် သီတင်းသုံး၍ ပဋိပတ်ကို အားထုတ်သည်။ သို့
အားထုတ်ရင်း မကင်းရာမကင်းကြောင်း တပည့်များကို စာပေပို့ချ

mgc.com

သည်။

ဆရာတော်သည် ဝိနည်းကို အထူးလေးစားသည်။ အနေအထိုင် ကျစ်လျစ်သည်။ အဟောအပြော သေသပ်သည်။ ထို့ကြောင့် မင်းတုန်းမင်းသည် ဘုရင်မဖြစ်မီ လွတ်တက်မင်းသားကြီး ဘဝကပင် ရွှေကျင်ဆရာတော်ကို ကြည်ညိုရင်းရှိခဲ့သည်။

၁၂၁၄-ခုနှစ်တွင် မင်းတုန်းမင်း နန်းတက်သည်။ မင်းကြီးသည် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် စင်ကြယ်သန့်ရှင်းစွာ တောက်ပစေလိုသောကြောင့် “သာသနာပြု ရာဇာအမိန့်” ခေါ် “ဓမ္မဝိနယပြန်တမ်း” ကို ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ ထိုပြန်တမ်းနှင့်အညီ သာသနာပြုနိုင်ရန် ရွှေကျင်ဆရာတော်ကို မန္တလေးမြို့တော်သို့ ပင့်ဆောင်ရန် စီစဉ်သည်။ ထိုအချိန်၌ ရွှေကျင်ဆရာတော်သည် သက်တော် ၃၉-နှစ်၊ သိက္ခာတော် ၁၉-ဝါ ရှိသည်။

မင်းတုန်းမင်းသည် မူလက အမရပူရထီးနန်းတွင် စိုးစံသည်။ ထို့နောက် အမရပူရမှ မန္တလေးသို့ပြောင်းရန် မန္တလေးမြို့နန်းကို တည်သည်။ ၁၂၁၈-ခုနှစ်မှစ၍ တည်သည်။ ၁၂၂၁-ခုတွင် ပြီးစီးသည်။ နန်းတည်ပြီးနောက် မင်းတုန်းမင်းသည် မဟာဓမ္မိကာရာမ ရွှေကျင်တိုက်ကြီးကို ဆောက်လုပ်၍ ရွှေကျင်ဆရာတော်အား တင်လှူသည်။ ရွှေကျင်ဆရာတော်သည် ၁၂၂၂-ခုနှစ်တွင် မဟာဓမ္မိကာရာမ ရွှေကျင်တိုက်ကြီးသို့ ကြွရောက်ကာ ဓမ္မဝိနယနှင့်အညီ သာသနာပြုတော်မူသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရွှေကျင်ဆရာတော်နှင့် ရွှေကျင်ဆရာတော်၏ ဆုံးမဩဝါဒကို ခံယူကျင့်သုံးကြသည့် သံဃာတော်များသည် “ရွှေကျင်ဂိုဏ်း” ဟု ထင်ရှားလာခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ဒွါရစသည့် ကျန်ဂိုဏ်းများ ပေါ်ထွန်းလာသည်။

ရွှေကျင်နှင့် မင်းတုန်းမင်း

မင်းတုန်းမင်းသည် ရွှေကျင်ဆရာတော် လွတ်လပ်စွာ သာသနာပြုနိုင်ရန် သုဓမ္မာသာသနာပိုင်၏ ဩဇာသက်ရောက်မှုမှ ကင်းလွတ်စေသည့် ဂဏဝိမုတ် အမိန့်တော်ကို ထုတ်ပြန်ပေးသည်။ အားပေးစောင့်ရှောက်သည်။ ထို့ပြင် ပိုမိုအင်အားတောင့်တင်းစေရန် မြေတောင်တိုက်၊ မင်းကင်းတိုက်၊ ထရံကာတိုက်၊ ရမည်းသင်းတိုက်ဟူသော အရန်တိုက် ၄-တိုက်ကိုလည်း အားဖြည့်ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းသည်။ ထိုစဉ်က ထိုရွှေကျင် ၅-တိုက်တွင် သံဃာတစ်ထောင်ကျော် ရှိသည်ဟု မှတ်တမ်းရှိသည်။ ထိုတစ်ထောင်ကျော်ရှိသော သံဃာတော်များ ဆွမ်းအတွက် အခက်အခဲမရှိရလေအောင် မင်းကြီးက စီစဉ်ပေးသည်။ ဆွမ်းတော်ချက် ကပ္ပိယများကို အခကြေးငွေ ထောက်ပံ့ကာ ဆွမ်းချက်ပြုတ် ဆက်ကပ်စေသည်။

သီတဂူဆရာတော်၏ မှတ်ချက်

ရွှေကျင်သာသနာ ၁၃၅-နှစ် ခရီးမှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ရွှေကျင်ဂိုဏ်းဝင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ သီတဂူဆရာတော် အရှင်ဉာဏိဿရက “ရွှေကျင်ဆရာတော်သည် ရွှေကျင်ရွာ၌ ဖွားမြင်ခဲ့သည် မှန်သော်လည်း ရွှေကျင်ဂိုဏ်းသည် မန္တလေးရွှေမြို့တော် မဟာဓမ္မိကာရာမကျောင်းတိုက်၌ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ရွှေကျင်ဆရာတော်သည် ရွှေကျင်ဂိုဏ်း၏ အနီးကပ်ဆရာ ဂဏာစရိယ ဖြစ်သည်မှန်သော်လည်း ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကို စတင်တည်ထောင်သူ ဂဏသမုဋ္ဌာပကမ္ဘာကား တကယ်စင်စစ် ရွှေကျင်ဆရာတော် မဟုတ်ပါပေ။ နှစ် ၂၅၀၀-သာသ

နာသမိုင်း၌ ထေရဝါဒဂိုဏ်းကို တည်ထောင်ပေးသူများမှာ ကာလာ သောကမင်းနှင့် ဓမ္မာသောကမင်း (အသောက)တို့ ဖြစ်ခဲ့ကြ၍ မဟာ ယာနဂိုဏ်းကို တည်ထောင်ပေးသူများမှာ ကနိသျှကမင်းတို့ဖြစ် ကြောင်း သာသနာသမိုင်းကို လေ့လာသော သုတေသီများ သိရှိကြ ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုနည်းတူစွာ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကို စတင်တည်ထောင် ပေးသူ (ဂဏသမုဋ္ဌာပက)မှာ သာသနာဒါယကာ၊ ကျောင်းဒါယကာ မင်းတုန်းမင်းတရားပင်ဖြစ်ကြောင်းကို နှစ်တစ်ရာသမိုင်းကို လေ့လာ လျှင် တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။” ဟူ၍ မှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြထားပေသည်။

ရွှေကျင်သာသနာပိုင်များ

ရွှေကျင်ဂိုဏ်းသည် တစ်စတစ်စ တိုးတက်ထွန်းကားလာရာ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးသာမက သီရိလင်္ကာနိုင်ငံအထိပါ ပျံ့နှံ့ထွန်း ကားခဲ့သည်။ ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီးသည် ၁၂၅၅-ခုနှစ်တွင် လွန် တော်မူသည်။ ၁၁၈၄-ခုနှစ်တွင် ဖွားတော်မူသည်ဖြစ်ရာ လွန်တော်မူ ချိန်၌ သက်တော် ၇၂-နှစ်သာ ရှိပေသည်။

ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး လွန်တော်မူသောအခါ ရွှေကျင်သာ သနာပိုင်အဖြစ် မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီး အရှင်ဝိသုဒ္ဓါစာရ (၁၂၀၀-၁၂၇၈)ကို တင်မြှောက်ကြသည်။ ထိုဆရာတော်ကြီးသည် ရာဇဂုရု၊ ရာဇာဓိရာဇဂုရု ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဖြစ်သည်။ ထိုဆရာတော် ကြီးလက်ထက်တွင် ရွှေကျင်ဂိုဏ်းသည် ယိုးဒယားနိုင်ငံအထိပါ တိုး တက်ပြန့်ပွားလာသည်။

မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီး လွန်ပြီးနောက် ဒီပဲယင်းဆရာ တော်ကြီး အရှင်ဉာဏဝရ (မန္တလေး) (၁၂၁၄-၁၂၈၉)၊ ကျိုက္ကဆံဆရာ

တော်ကြီး အရှင်ဥတ္တမ (ရန်ကုန်) (၁၂၁၄-၁၂၇၉)၊ အလုံဆရာတော်
 ကြီး အရှင်တိဿ (ခင်မွန်) (၁၂၁၂-၁၂၉၀)၊ ချမ်းသာကြီးဆရာတော်
 ကြီး အရှင်ဇလိန္ဒ (ရှိမ္မကား) (၁၂၀၄-၁၂၉၁)၊ လှတောကြီးဆရာတော်
 ကြီး အရှင်ရာဇိန္ဒ (လှတောကြီး) (၁၂၁၃-၁၂၉၅)၊ ကျိုက်လတ်ဆရာ
 တော်ကြီး အရှင်ကေလာသ (ကျိုက်လတ်) (၁၂၂၆-၁၃၁၁)၊ ကန္တီ
 ဆရာတော်ကြီး အရှင်ကောသလ္လ (မန္တလေး) (၁၂၂၇-၁၃၁၃)၊ အဘိ
 ဓဇ မဟာရဋ္ဌဂုရု စံကင်းဆရာတော်ကြီး အရှင်စန္ဒာဘိဝံသ (မန္တလေး)
 (၁၂၃၂-၁၃၃၄)၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ မြောင်းမြဆရာတော်ကြီး အရှင်
 ဉာနဝံသာဘိဝံသ (မန္တလေး) (၁၂၅၀-၁၃၃၇)၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ကြေး
 မြင်ဆရာတော်ကြီး အရှင်ဇောတယာဘိဝံသ (မန္တလေး) (၁၂၄၃-
 ၁၃၅၁)၊ အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရု ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ကြီး အရှင်ပဏ္ဍိ
 တသိရီ (စစ်ကိုင်း) (၁၂၅၅-၁၃၅၇)တို့သည် ရွှေကျင်သာသနာပိုင်
 ဆရာတော်ကြီးများအဖြစ် ဦးဆောင် ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ကြသည်။

ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ကြီး လွန်တော်မူသဖြင့် ယခုအခါ
 ညောင်ရွှေကန်ကြီးဆရာတော် အရှင်ဝိမလ (ညောင်ရွှေ) (၁၂၇၃-
 ၁၃၅၈)က တေရသမ (၁၃-ဆက်မြောက်) ရွှေကျင်သာသနာပိုင်အဖြစ်
 ဆက်ခံဆောင်ရွက်တော်မူလျက် ရှိသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ယခု
 သက်တော် ၉၁-နှစ်ရှိပြီ။

ယခုအခါ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းငင် သံဃာတော်များသည် မြန်မာ နိုင်ငံ
 အနယ်နယ်အရပ်ရပ်တွင်သာမက သီရိလင်္ကာ၊ ယိုးဒယား၊ အိန္ဒိယ၊
 ဂျပန်၊ အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်စသော နိုင်ငံများအထိပါ ရောက်
 ရှိသာသနာပြုလျက် ရှိနေကြပေသည်။ ၁၃၅၅-ခုနှစ် စာရင်းအရ ရွှေ
 ကျင်ဂိုဏ်း၌ သံဃာတော်စုစုပေါင်း ၃၂၅၇၁-ပါး ပါဝင်ပေသည်။

ပထမကန်တောရဆရာတော်ကြီး

ရှင်သီရိန္ဒ (မောင်သာမောင်) ဒုတိယအကြိမ် သာမဏေပြုသောအချိန်၌ ရွှေကျင်သာသနာပိုင်မှာ စံကင်းဆရာတော်ကြီး ဖြစ်သည်။ ရှင်သီရိန္ဒ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော် ပထမကန်တောရဆရာတော်ကြီး အရှင်ကေတုသည် စံကင်းဆရာတော်ကြီးထက် ၆-နှစ် (၆-ဝါ) ကြီးတော်မူသည်။ ထိုဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါး အချင်းချင်းကြည်ညိုကြပုံ၊ လေးစားကြပုံတို့မှာ အလွန်မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

တစ်ခါသော် စံကင်းဆရာတော်ကြီးသည် သက်ကြီးဝါကြီးဖြစ်သော ကန်တောရဆရာတော်ကြီးထံသို့ ရာကျော်အခန်းစိပ် နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးတစ်ထည် ပေးပို့လှူဒါန်းတော်မူလိုက်သည်။

“ဆရာတော်ဘုရားကြီး အလိုရှိသလို ချီးမြှင့်အသုံးပြုတော်မူပါ” ဟုလည်း မှာကြားလျှောက်ထားလိုက်သည်။

ထိုနှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီး ရောက်ရှိလာသောအခါ ကန်တောရဆရာတော်ကြီးသည် မြတ်နိုးစွာ အသုံးပြုတော်မူသည်။ စံကင်းဆရာတော်ကြီး၏ စေတနာကို မြတ်နိုးသောအားဖြင့် ဥပုသ်ပြုရာ ပါတိမောက်ပြသောအခါမှသာ အသုံးပြုတော်မူသည်။ ပါတိမောက်ပြသော ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းကိုလည်း ပခုံးပေါ်တင်၍ ပြစေတော်မူသည်။

ပါတိမောက်ပြသည်ဆိုသည်မှာ ရဟန်းတို့၏ သိက္ခာပုဒ်များကို အကျဉ်းရွတ်ဆိုပြခြင်း ဖြစ်သည်။ သာသနာတော်တွင် ဝိနည်းသည် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ ထိုအရေးကြီးဆုံးဖြစ်သော ဝိနည်းမာတိကာ ပါတိမောက်ကို ရွတ်ဖတ်နေစဉ်သာ ထိုနှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို အသုံးပြုတော်မူသည်။ ကန်တောရဆရာတော်ကြီးက စံကင်းဆရာတော်ကြီးအပေါ် မည်မျှမြတ်နိုးကြောင်း သူတော်ကောင်းတို့၏

ပြသနည်းဖြင့် ပြသခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်နှာကြီးရာ မလိုက်သော ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး

ထိုကန်တောရဆရာတော်ကြီး အရှင်ကေတုနှင့် တတိယ ဆရာတော် အရှင်ဝိသုတတို့က ရှင်သိရိန္ဒကို မကြာခဏပင် အနား သို့ ခေါ်တော်မူကြသည်။ အေးမြကြည်နူးဖွယ် အဆုံးအမများကို ပေး ကြသည်။

“တို့ရဲ့ ပထမရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီးဟာ အံ့ချီးဖွယ်ကောင်း လောက်အောင် မျက်နှာကြီးဘက် မလိုက်ဘူး။ တစ်နေ့မှာ မင်းတုန်း မင်းကြီးက အမတ်တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်တယ်။ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးကို ဆွမ်းအလှူခံကြွဖို့ နန်းတော်သို့ ပင့်စေတယ်။ ဒါနဲ့ အမတ်လည်း ရွှေကျင်တိုက်ကို သွားတယ်။ ရောက်တော့ ဆရာတော်ကြီး သင်္ကန်း ရုံတော်မူနေတာကို တွေ့တယ်။ အမတ်က “ဒကာတော် မေ့မြေ့ရှင် က နန်းတော်သို့ ကြွရောက်ဆွမ်းအလှူခံတော်မူရန် ပင့်လျှောက်ပါ ကြောင်းဘုရား” လို့ လျှောက်ထားတယ်။

“ဒီအခါ ဆရာတော်ကြီးက ဘာမျှပြန်လည်မိန့်တော်မမူဘဲ သင်္ကန်းရုံပြီး သပိတ်ကိုလွယ်တော်မူလျက် ကျောင်းပေါ်က သက်ဆင်း ကြွသွားတော်မူတယ်။ အမတ်လည်း နောက်ကလိုက်ပြီး အခြေအနေ ကို ကြည့်တယ်။ ဒီအခါ မန္တလေးတောင်ရဲ့မြောက်ဘက်က အဘိုးအို နဲ့ အမယ်အိုနှစ်ဦးနေတဲ့အိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြွတော်မူတာကို သိရတယ်။

“အမတ်အဖို့ ရွှေကျင်ဆရာတော်ကိုလဲ နန်းတော်သို့ ကြွရန် ထပ်မပင့်ဝံ့၊ မင်းတရားကြီးကိုလဲ မတင်ဝံ့နဲ့ ဖြစ်နေတယ်။ အချိန်အ တန်ကြာမှ ပြန်ခဲ့တယ်။ မင်းတရားကြီးက အမတ်ကို “ရွှေကျင်ဆရာ

တော် ကြွလာပြီလား” လို့ မေးတယ်။ အမတ်ကလဲ မြင်ခဲ့တဲ့အတိုင်း တင်လျှောက်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ မင်းတရားကြီးဟာ အလွန် ဝမ်းသာအားရ ရှိသွားတယ်။ “ငါ့ကဲ့သို့သော မင်း ရှိသေး၏လော” လို့ ဆိုပြီး လက်ပမ်းပေါက်ခတ်သတဲ့။ ရှင်ဘုရင်က ပင့်ပေးမယ့် ဘုရင့်မျက်နှာကိုမကြည့်၊ မျက်နှာကြီးဘက်မလိုက်၊ ဦးစွာပင့်ထားတဲ့ သူဆင်းရဲ အဘိုးအို၊ အဘွားအိုတို့ရဲ့ တဲသို့သာ ကြွသွားတော်မူခြင်းဟာ အလွန် သင့်မြတ်ပါပေတယ်။ ယထာဓမ္မသာသနမျက်နှာကိုသာ သတ္တိရှိရှိ ကြည့်တော်မူတဲ့ဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတော်မူပါပေတယ်။ ဒီလိုဂုဏ်မျိုးနဲ့ ပြည့်စုံတော်မူတဲ့ ရဟန်းကောင်း၊ ရဟန်းမြတ်ကို အားထားကိုးကွယ်ခွင့်ရတဲ့ သာသနဒါယကာ ဖြစ်ရတာကို မင်းတုန်းမင်းက ဝမ်းမြောက်မဆုံး ဖြစ်ခဲ့တယ်တဲ့” ဟူ၍ ရှင်သိရိန္ဒကို ဆရာတော်ကြီးက ပြောပြတော်မူခဲ့သည်။

ကျယ်ငါးပါး၊ များရှစ်ပါး၊ ကြမ်းကိုးပါး

ဤပထမရွှေကျင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အံ့ချီးဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် အနေအထိုင်လည်း ကျစ်လျစ်သည်။ မိမိနည်းတူ တပည့်များကိုလည်း အနေအထိုင်ကျစ်လျစ်ရန် ဆုံးမလေ့ရှိသည်။

ဆရာတော်ကြီးက တပည့်များအား “ကျယ်ငါးပါး၊ များရှစ်ပါး၊ ကြမ်းကိုးပါး” စသည်တို့ကို ပယ်ရန် အထူးဆုံးမတော်မူလေ့ရှိသည်။ ကျယ်ငါးပါးကား စကားပြောကျယ်ခြင်း၊ အရယ်ကျယ်ခြင်း၊ အခေါ်ကျယ်ခြင်း၊ အချေကျယ်ခြင်း၊ အသမ်းကျယ်ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ များရှစ်ပါးကား စကားများခြင်း၊ အရယ်များခြင်း၊ အအိပ်များခြင်း၊ အစား

များခြင်း၊ နဝကမ္မများခြင်း၊ ပစ္စည်းစုများခြင်း၊ ရှင်ငယ်လူငယ်တို့နှင့်
ရောနှောများခြင်း၊ အလည်အပတ်များခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ ကြမ်းကိုးပါး
ကား အစားကြမ်းခြင်း၊ အအိပ်ကြမ်းခြင်း၊ အသွားကြမ်းခြင်း၊ အထိုင်
ကြမ်းခြင်း၊ အရယ်ကြမ်းခြင်း၊ စိတ်ကြမ်းခြင်း၊ ကိုယ်ကြမ်းခြင်း၊ နှုတ်
ကြမ်းခြင်း၊ အဆုံးအမကြမ်းခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့ကို ဆရာတော်
ကြီးကိုယ်တော်တိုင်လည်း ပယ်၍ တပည့်များအားလည်း ပယ်ရန်
ဆုံးမတော်မူခဲ့သည်။

ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ကြီး၏ ဖွင့်ဆိုချက်

ဤနေရာ၌ ကြမ်းကိုးပါးနှင့်ပတ်သက်၍ ရွှေဟင်္သာဆရာ
တော်ကြီး အရှင်ပဏ္ဍိတမထေရ်၏ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်ကို ရှင်းလင်း
တင်ပြလိုပါသည်။ ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ၁၂-ဆက်
မြောက် ရွှေကျင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်ကြီးဖြစ်သည်။ အဘိဓဇ
မဟာရဋ္ဌဂုရုဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဖြစ်သည်။

ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ကြီးက အစားကြမ်းခြင်းဆိုသည်မှာ
လက်များဖြင့် ဟင်းခွက်ကိုနှိုက်ခြင်း၊ ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ အသက်ရှူ၍ စားခြင်း၊
ဟင်းရည်ဟင်းဖတ်ကို အတိုင်းအရှည်မသိ အစားကြီးခြင်း၊ စကား
တပြောပြောနှင့် စားခြင်း၊ ဝက်သား၊ ကြက်သား၊ ငါး၊ အမဲကို လွန်စွာ
စုံမက် အချက်အဝယ်ခိုင်း၍ ရှာကြံစားခြင်း၊ လက်ဖက်သုပ်၊ လက်
ဖက်ရည် ထွေထွေလာလာ ရှာကြံစားသောက်ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

“အအိပ်ကြမ်းခြင်းဆိုသည်မှာ နေ့ကိုင်နေရမ်း (ဧကသီ)ကိုချ
ကိုယ်ဝတ်သင်းပိုင်မျှနှင့် အိပ်ခြင်း၊ ဒူးထောင်ပေါင်ကား အိပ်ခြင်း၊
ဟောက်၍ အိပ်ခြင်း စသည်တို့ဖြစ်သည်။

“အသွားကြမ်းခြင်းဆိုသည်မှာ အလွန်လျင်မြန်စွာသွားခြင်း၊ တောင်မြောက်ကြည့်ရှု လျှပ်ပေါ်လော်လီသွားခြင်း၊ ကြမ်းနင်းပြင်းခြင်း၊ လှေကားအဆင်းအတက် လျင်မြန်ခြင်း စသည်တို့ဖြစ်သည်။

“အထိုင်ကြမ်းခြင်းဆိုသည်မှာ မြူမှုန် ဖုန်သလဲရှိရာ အခင်းမ ပါ နေထိုင်ခြင်း၊ မရိုမသေ နေထိုင်ခြင်း၊ သီတင်းငယ်တို့ကို တိုးဝှေ့ တိုက်ခိုက်နေထိုင်ခြင်း စသည်တို့ဖြစ်သည်။

“အရယ်ကြမ်းခြင်းဆိုသည်မှာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ် ခြင်း၊ စစ်စစ်မြည်အောင်ရယ်ခြင်း၊ ဟီးလားဟားလား အသံပြင်းစွာပြု ၍ ရယ်ခြင်း စသည်တို့ဖြစ်သည်။

“စိတ်ကြမ်းခြင်းဆိုသည်မှာ စိတ်အလွန်တိုခြင်း၊ ရန်ငြိုးကြီးခြင်း၊ ငြူစူစောင်းမြောင်းခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့အား မကောင်းကြံခြင်း စသည် တို့ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ကြမ်းခြင်းဆိုသည်မှာ သီတင်းသုံးဖော်တို့ရှေ့၌ မရိုမ သေ ထိုင်ထသွားလာခြင်း၊ မညွတ်မကိုင်းနိုင်ခြင်း၊ ပဆစ်ဒူး၊ နဖူးမြေ ကျ ဝတ်မချနိုင်ခြင်း စသည်တို့ဖြစ်သည်။

“နှုတ်ကြမ်းခြင်းဆိုသည်မှာ ငမိုက်၊ ငမည်း၊ ငခွေး၊ ငဝက် စသည် မြည်တွန်ခြင်း၊ ရဟန်းတို့နှင့် မလျောက်ပတ်သော ပုံကြမ်း စကား ပြောဆိုခြင်း စသည်တို့ဖြစ်သည်။

“အဆုံးအမကြမ်းခြင်းဆိုသည်မှာ ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်၍ ဆုံးမ ခြင်း၊ ကာလဌာန မငုံ့မလင့် ဆုံးမခြင်း၊ ဒေါသမာန်မာနနှင့် ဆုံးမခြင်း စသည်တို့ဖြစ်သည်” ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်ရှင်းလင်း ဖွင့်ဆိုပြတော်မူခဲ့သည်။ ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး၏ အဆုံးအမကား အလွန်ပင် တန်ဖိုးရှိလှ သည်။ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မင်းတုန်းမင်း ကြီးသည် ရွှေကျင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို အထူးကြည်ညိုမြတ်နိုး

ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူခဲ့ပေသည်။

ကန်တောရဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူ

ကိုရင်သိရိန္နသည် ဆရာတော်ကြီးများထံမှ ဤအဆုံးအမများကို တစ်ဆင့်ကြားနာရသဖြင့် လွန်စွာ အကျိုးရှိခဲ့သည်။ ဤသို့လျှင် ပထမကန်တောရ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အရိပ်အာဝါသကို ခိုလှုံ၍ အဆုံးအမတို့ကို နာယူလျက် ရှိကောင်းဆဲမှာပင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံလွန်တော်မူသွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်၌ ရှင်သိရိန္နသည် သာမဏေဘဝသို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ ၁-နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

ကန်တောရဆရာတော်ကြီးသည် ၁၂၂၆-ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်တော်မူ၍ ၁၃၂၂-ခုနှစ်တွင် ပျံလွန်တော်မူခဲ့သည်။ ပျံလွန်တော်မူချိန်၌ သက်တော် ၉၆-နှစ်၊ ဝါတော် ၇၆-ဝါ ရှိသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ဝိပဿနာတရားကို အလေးထားအားထုတ်တော်မူခဲ့သော အရှင်မြတ်ကြီးဖြစ်သည်။ မည်သည့်အဆင့်တွင် ရောက်ရှိသွားတော်မူသည်ကို မည်သူမျှမပြောနိုင်။ ဆရာတော်ကြီးသာလျှင် သိရှိပေလိမ့်မည်။

သူတော်ကောင်းကြီး

ဦးမာနိတသိရိန္နနှင့် ဦးနန္ဒမာလာဘိဝံသ ဆရာတော်နှစ်ပါး သည် စံကင်းဆရာတော်ကြီး၏ ထေရုပ္ပတ္တိကို ၁၃၃၄ (၁၉၇၂)တွင် ရေးသားပြုစု ထုတ်ဝေတော်မူခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်ကြီးတွင် ဆရာတော်နှစ်ပါးက ပထမကန်တောရ ဆရာတော်ကြီးအကြောင်း ထည့်သွင်းဂုဏ်ပြု ရေးသားထားသည်။ ရေးသားတော်မူရာ၌ တစ်နေရာတွင်

ဤသို့ မှတ်ချက်ချ ရေးသားတော်မူထားသည်။

“သူတော်ကောင်းကို မြတ်နိုးတတ်၍ သူတော်ကောင်းကြီး အစစ် ဖြစ်တော်မူသော ကန်တောရဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ယောနယ်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်သော်လည်း ပုံတောင် ပုံညာတောင်တန်းကြီးက ကာဆီးထားသဖြင့် မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းမှ အသိနည်းနေကြပေသည်။ ချင်းတွင်းမြစ်ဆီမှ အနောက်သို့ လှမ်းကြည့်မိ လျှင် မြင့်မားလှသော ပုံတောင်ပုံညာတောင်တန်းကြီးကို တွေ့မြင်ရပေမည်။ တောင်တန်းကြီးများ၏ တစ်ဖက်တွင် လူသူမရောက်နိုင်သော တောကြီး မြိုင်ကြီးက နေရာယူထားလိမ့်မည်ဟု ထင်မိကောင်း ထင်မိပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ပုံတောင်ပုံညာ တောင်တန်းကြီးတို့ကို ဖြတ်ကျော်လိုက်ပါက ပြန်ပြူးသာယာလှသော မြေပြင်ကြီးနှင့် ကျောင်းကန်ဘုရားတို့ဖြင့် လှပ ဆန်းကြယ် ပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်းသော မြို့ရွာအဆောက်အဦတို့ကို တွေ့မြင် ရပေမည်။ ထိုဒေသသည် လှပဆန်းကြယ် ပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်းသလောက် ကန်တောရဆရာတော်ဘုရားကြီးကဲ့သို့သော ဆရာတော်များ သီတင်းသုံး တော်မူရာဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပတိရူပဒေသကြီး အစစ်ဖြစ်လျက် ရှိပါပေ သည်။ သို့ဖြစ်၍ ယောနယ်သူ၊ ယောနယ်သားတို့သည် ပတိရူပ ဒေသဝါသ မင်္ဂလာနှင့် ပြည့်ဝကြပါပေသည်။”

သာမဏောဂဝ သင်ယူမှု

ရှင်သီရိန္ဒသည် ပထမကန်တောရဆရာတော်ဘုရားကြီး အမှူးပြုသော ဆရာတော်များ၏ အဆုံးအမများကို နာယူရင်း တစ် ဖက်ကလည်း ပရိယတ္တိစာပေအခြေခံတို့ကို ကြိုးစားသင်ယူခဲ့သည်။ တတိယဆရာတော် ဦးဝိသုတ၊ စတုတ္ထဆရာတော် ဦးကေလာသ၊

စာချဆရာတော် ဦးနန္ဒိမာ၊ ဦးသာကိန္ဒ (ခမ္ဘာစရိယ)တို့ထံ၌ ပညာ ဆည်းပူးသည်။ ဆရာတော်များက အထူးပညာလိုလားသော ရှင် သိရိန္ဒအား သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂဟ၊ ပါတိမောက်၊ ကင်္ခါ၊ ရူပသိဒ္ဓိ၊ ဋီကာကျော်၊ မာတိကာ ဓာတုကထာ၊ ပါဠိရေးနည်း၊ ဂါထာစီကုံးနည်း၊ ကဗျာ လင်္ကာ စီကုံးနည်းတို့ကို ၂-နှစ်အတွင်း အခြေကျကျ တတ်မြောက် အောင် သင်ကြားပေးကြသည်။ အထူးဉာဏ်ထက်မြက်သော ရှင် သိရိန္ဒကလည်း သင်ပေးသမျှတို့ကို ကောင်းစွာတတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားသင်ယူနိုင်ခဲ့သည်။

ထူးခြားသောနေ့

၁၃၂၄-ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၈-ရက်၊ စနေနေ့ (၂၆-၅-၁၉၆၂)။

ထိုနှစ်၊ ထိုလ၊ ထိုရက်သည် ရှင်သိရိန္ဒအဖို့ အလွန်ထူးခြား သောနေ့ရက် ဖြစ်သည်။ အသက် ၂၀-ပြည့်ပြီဖြစ်၍ ထိုနေ့တွင် မြင့် မြတ်သော ရဟန်းဘဝကို ခံယူတော့မည် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့တွင် ရှင်သိရိန္ဒသည် ကန်တောရကျောင်းတိုက် ခဏ္ဍ သိမ်တွင် တတိယကန်တောရ ဆရာတော် ဦးဝိသုတကို ဦးပဇ္ဇာယ်ပြု လျက် ရဟန်းပြုသည်။ ခမည်းတော် ဦးရဲနိုင်၊ မယ်တော် ဒေါ်တုတ် ခိုင်၊ ဘေးတော် ဒေါ်ခြံ၊ ဘိုးဘွားများဖြစ်ကြသော ဦးကျော်ထိုက်၊ ဒေါ်စိုးချုပ်၊ ဒေါ်ရွှေဖုံးတို့၏ ပစ္စယာနုဂ္ဂဟကို ခံယူ၍ ရဟန်းပြုခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့မည်မှာ အရှင်သိရိန္ဒပင် ဖြစ်သည်။

ထူးခြားသည်မှာ အရှင်သိရိန္ဒသည် မိမိရဟန်းခံပွဲ၌ မိမိကိုယ် တိုင် တရားဟောခဲ့သည်။ ပထမဦးဆုံးသော ပွဲဦးထွက်တရားပင် ဖြစ်

monks.com

သည်။ ထို့ပြင် မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန်းခံပွဲ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရတုပိုဒ်
စုံနှင့် ဂါထာများကို ရေးသားဖြန့်ဝေခဲ့သည်။

အရှင်သီရိန္ဒက မိမိရေးသားဖွဲ့ဆိုသော ရတုပိုဒ်စုံတွင် ရဟန်း
ဘဝကို ရရှိသဖြင့် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်မိပုံကို -

“သဲညွန့်တုန်အောင်၊ ပီတိလှောင်သား

အခေါင်မိပတိ၊ သီရိကျက်ာရေ

ထိန်လင်းဝေသည့်

တက်နေပမာ၊ ဂုဏ်ရောင်ဖြာလတ်

အမြတ်လွန်ကဲ၊ သာသနာထဲ၌

ဒုလ္လဘစစ်၊ ပဗ္ဗဇ္ဇမှန်

အလွန်မြတ်လှ၊ သာကိယနွယ်

တကယ်တင့်ဆန်း၊ ရဟန်းအဖြစ်

ရတုံလစ်၍၊ စင်စစ်မသွေ

အောင်မြေ့ဝိုက်ချီး၊ အောင်သံဟီးကာ

မငြီးရွှင်ပျော်၊ အရတော်လှ

ငါ့ဘဝဟု၊ နေ့ညမကွာ

ဝမ်းသာမဆုံး၊ ပီတိလုံးဆို

ပြုံးလို့ချည်းလျှင်၊ နေလိုက်ချင်၏” ဟူ၍ ကျူးရင့်ထားပေသည်။

ထို့ပြင် ဆွေမျိုးမိဘတို့၏ ချီးမြှောက်မှုဖြင့် မိမိသည် သာသနာ
တွင်း၌ အလွန်ရနိုင်ခဲ့သော ရဟန်းအဖြစ်ကို ရရှိသောကြောင့် ဝမ်းသာ
မဆုံး ဖြစ်ရပုံကိုလည်း အောက်ပါ “ဥပသမ္ပဒ ဥဒါနဂါထာ” ဖြင့် ကိုယ်
တိုင်ရေးဖွဲ့ကျူးရင့်ခဲ့ပေသည်။

ဉာတီဟိ စာ နုဂ္ဂဟိတော၊

မာတာပိတူဟိ ဒါနိစ။

ဒုလ္လဘံ ပုဗ္ဗကမ္မေန၊
လဒ္ဓါဟံ ဥပသမ္ပဒံ။

(ပထမ ဘကာရ ဝိပုလာဂါထာ)

မန္တလေးသို့

အရှင်သီရိန္ဒသည် ရဟန်းခံပြီးနောက် ပရိယတ္တိစာပေတို့ကို ထူးချွန်ပေါက်မြောက်စွာ သင်ယူလိုသည်။ ထိုစဉ်က ကန်တောရ ကျောင်းတိုက်၌ စာချဆရာတော် လုံလုံလောက်လောက် မရှိ။ ထို့ကြောင့် မူလဥပဇ္ဈာယ် လက်ပံဆရာတော်၏ စီစဉ်မှုဖြင့် မန္တလေးသို့ သွားရောက်၍ ပညာဆည်းပူးရန် စီစဉ်သည်။

အရှင်သည် ၁၃၂၄-ခုနှစ်၊ နယုန်လဆန်း ၁၁-ရက် (၁၃-၆-၁၉၆၂)နေ့တွင် ဂန့်ဂေါမြို့မှ မန္တလေးသို့ လေယာဉ်စီး၍ သွားသည်။ လေဆိပ်သို့ မိဘဆွေမျိုးများနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ အားလုံး လိုက်လံပို့ဆောင်ကြသည်။ စုစုပေါင်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ၅-ဦးရှိသည်။ အရှင်အောက် (၁) ညီ-မောင်သာဒင်၊ (၂) ညီမ-မအောင်ကြည်၊ (၃) ညီမ-မတင်ရီ (နောင်အခါ သီလရှင် ဒေါ်ပညာနန္ဒီ ဖြစ်လာသူ)၊ (၄) ညီမ-မတင်ကြည်၊ (၅) ညီထွေး-မောင်သာချစ် (နောင်အခါ ရဟန်းတော် ဦးဇုတိန္ဒရ ဖြစ်လာသူ) ခို့က မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ လိုက်လံပို့ဆောင်ကြသည်။ ထိုအချိန်က မောင်သာချစ်မှာ အသက် ၂-နှစ်သား အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။

ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်

မိဘဆွေမျိုးများသည် အရှင်သိရိန္ဒ မိမိတို့ဒေသမှ ထွက်ခွာ သွားတော့မည်ကို ဝမ်းနည်းမဆုံး ရှိကြသည်။ အချို့က မျက်ရည်ကျ ကြသည်။ အရှင်သိရိန္ဒကမူ မတုန်လှုပ်။ အလွန်တည်ငြိမ်နေသည်။ ထိုမျှမက “ဓမ္မာစရိယ မအောင်မချင်း မိမိဇာတိမြေကို ခြေမချတော့ ပြီ” ဟူ၍ပင် ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ (ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်းပင် ၆-နှစ်ပတ်လုံး နေရပ်သို့မပြန်ခဲ့။ စွဲစွဲမြဲမြဲ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ၁၃၃၀-ပြည့်နှစ် ဓမ္မာစရိယ စာချတန်းအောင်ပြီးမှသာ နေရပ်သို့ ပြန် ဖြစ်ခဲ့သည်။)

မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သစ်တွင် ခိုလှုံ

အရှင်သိရိန္ဒသည် မန္တလေးသို့ ရောက်သောအခါ ဝိဇ္ဇာလင်္ကာ ရတိုက်၌ တစ်ပတ်ခန့် တည်းခိုသည်။ ထိုတိုက်၌ နေထိုင်စဉ် အရှင် နရိန္ဒ (ယခု မြို့သာဆရာတော်)၊ အရှင်ကောသလ္လ (ယခု ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရ ဆရာတော်)တို့က ညီအရင်းကဲ့သို့ အထူးပင် စောင့်ရှောက်ကူညီကြ သည်။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရဆရာတော် ဦးခေ မာစာရ ကြက်ဖနက်ဆရာတော် အရှင်ကောသလ္လ၊ ထိုမာဆရာတော် ဦးပညာဝံသတို့ကိုယ်တိုင် မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သစ်သို့ လိုက်၍ ကူညီ အပ်နှံပေးကြသည်။ အရှင်ပဏ္ဍိတ (ယခု ကန်ရွာဦးဘသော်)၏ အကူ အညီကိုလည်း ရရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မန္တလေးမြို့၊ ရွှေကျင်နိကာယ ဗဟိုဌာနချုပ်ဖြစ်သော မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သစ်၊ အောင်မြေသာစည်

ကျောင်း၌ လွယ်ကူချောမောစွာ နေခွင့်ရခဲ့သည်။

သာသနာပိုင် မြောင်းမြဆရာတော်၊ သံတော်ဆင့်ဆရာတော်၊ သူဌေးတန်းကျောင်းဆရာတော် အရှင်ဂရုဓမ္မ၊ အောင်မြေသာစည် ကျောင်းဆရာတော် အရှင်ဥတ္တရာဇီဝနှင့် စာချဆရာတော် ဦးပဏ္ဍဝံသ တို့၏ ဆုံးမညွှန်ကြားမှုကို ခံယူကာ ပညာသင်ယူခဲ့သည်။

ထိုမျှမက မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်သို့သွား၍လည်း မစိုးရိမ်ဆရာ တော် အရှင်ဝိစိတ္တာဘိဝံသ၊ အရှင်စန္ဒောဘာသာဘိဝံသ၊ အရှင် ကောသလ္လ (လေး)၊ အရှင်သိရိန္ဒာဘိဝံသ၊ အရှင်ကောဝိဒါဘိဝံသ၊ အရှင်ရာဇဓမ္မာဘိဝံသ၊ အရှင်ဝိပုလ၊ အရှင်ဣန္ဒာစာရ၊ အရှင်ဓမ္မာနန္ဒ တို့ထံ၌လည်း ပညာသင်ယူခဲ့သည်။ တောင်ထီးလင်းသို့သွား၍လည်း ညဝါအကျော်ဆရာတော် ဦးဝဇီရဗုဒ္ဓိထံ၌ ပညာသင်ယူခဲ့သည်။

ထိန်းသိမ်းနိုင်

အရှင်သိရိန္ဒာသည် ငယ်စဉ်ကစ၍ ဆရာမိဘဘိုးဘွားတို့၏ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုကို နွံနာအောင် ခံယူခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ထို အရှိန်ကြောင့် မြို့ကြီး၌နေရသော်လည်း အပေါင်းအသင်းမများအောင် ထိန်းသိမ်းနေနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အပေါင်းအသင်းများလျှင် ရည်ရွယ် ချက် တိမ်းပါးနိုင်သဖြင့် အပေါင်းအသင်း မများရအောင်လည်း ကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့သည်။ အာရုံများစွာ ဆွဲဆောင်ရာပါလျှင်လည်း သီလဘက်တွင် အားနည်းသွားနိုင်သည်ဟု ဆင်ခြင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် အာရုံများစွာ ဆွဲဆောင်ရာသို့ မလိုက်မီအောင်လည်း ကျင့်ကြံခဲ့သည်။

ရဟန္တာဟု ထင်ရှားခဲ့သော ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလ၏ ဩဝါဒ သည် အရှင်သိရိန္ဒာ၏ နှလုံးသား၌ သံမှိုဖြင့် နှက်ထားသကဲ့သို့ စွဲမြဲ

လျက်ရှိသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလက-

“(၁) ပစ္စည်းနှင့် အင်္ဂါခြေလက် တစ်ခုခု အန္တရာယ်တွေ့လျှင် အင်္ဂါခြေလက် အထိမခံနှင့်။ ပစ္စည်းအပျက်ခံ။

(၂) အင်္ဂါခြေလက်နှင့် အသက် တစ်ခုခု အန္တရာယ်တွေ့လျှင် အသက် အထိမခံနှင့်။ အင်္ဂါခြေလက် အပျက်ခံ။

(၃) အသက်နှင့်သီလ တစ်ခုခု အန္တရာယ်တွေ့လျှင် သီလ အထိမခံနှင့်။ အသက်အပျက်ခံ။” ဟူ၍ ဆုံးမဩဝါဒ ပေးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုဆုံးမဩဝါဒကို အရှင်သီရိန္ဒာသည် နှစ်သက်မြတ်နိုးမဆုံး ရှိခဲ့သည်။

ရပ်ဆွမ်းသာခံ

မန္တလေး၌ ပညာသင်ယူစဉ် ဆွမ်းအတွက် ဆွမ်းခံအိမ်ဖိတ်ရဲသော သတ္တိလုံးဝမရှိ။ ရင်းနှီးသော အဖော်ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက ဆွမ်းခံအိမ်ဖိတ်ရန် ခေါ်သွားမည်ဆိုသည်ကို မလိုက်။ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ရပ်ဆွမ်းသာခံသည်။ ရသမျှနှင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲသည်။ အရှင်သီရိန္ဒာ၏ ကုန္ဒြေသိက္ခာရှိမှု၊ ရိုးသားမှုကို တွေ့မြင်ပြီး ကြည်ညိုကြသဖြင့် အချို့ဆွမ်းလောင်းသောအိမ်များက ဖိတ်ကြားကြသည်။

“ဦးပဉ္စင်း၊ တပည့်တော်တို့အိမ်ကို နေ့စဉ် ထိုင်ဆွမ်းခံကြပါ ဘုရား။”

“သည်းခံပါ ဒကာမကြီး။ ဦးပဉ္စင်း ရပ်ဆွမ်းပဲ ခံပါရစေ။ ထိုင်ဆွမ်း မခံပါရစေနဲ့။”

ဖိတ်ကြားသော ဒကာ၊ ဒကာမတို့မှာ အရှင်သီရိန္ဒာ၏ ရိုးသားမှုကို အံ့ချီးမဆုံး ရှိကြသည်။ အချို့အဖော် ဦးပဉ္စင်းတို့ကမူ “ဦးပဉ္စင်းက တယ်နဲ့၊ တယ်အတာပဲ” ဟူ၍ အပြစ်တင်ကြသည်။

တောသားပါ

အရှင်သီရိန္ဒက “ဦးပဉ္စင်းတို့၊ အပြစ်တင်မယ်ဆိုလဲ ခံပါတယ်။ တပည့်တော်က တောသားပါ။ ရပ်ဆွမ်းပဲ ခံတတ်တယ်။ တရားပဲ ဟောတတ်တယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေနဲ့ အာလာပ သလ္လာပ စကား မပြောတတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ တမင်ရှောင်တာပါ” ဟူ၍ ရိုးသားပွင့်လင်းစွာပင် ပြန်လည်ပြောဆိုခဲ့သည်။

အရှင်သီရိန္ဒသည် ဓမ္မပဒ၊ ပါပဝဂ်၌ပါသော မဏိကာရကုလူပက တိဿထေရဝတ္ထုကိုလည်း ရင်ထဲ၌ စွဲနေသူဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုမှာ ကျောက်သွေးသမား ဇနီးမောင်နှံအိမ်သို့ ထိုင်ဆွမ်းကြွခဲ့သဖြင့် ဒုက္ခတွေ့ခဲ့ရသော တိဿမထေရ်၏ ဖြစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ကျောက်သွေးသမားမွေးထားသော ကြိုးကြာငှက်က ကျောက်သွေးသမားထံ ဘုရင်အပ်နှံထားသော ပတ္တမြားကို သားတစ်မှတ်ကာ ကောက်မြိုလိုက်သည်။ ကျောက်သွေးသမားက မသိ။ ထိုင်ဆွမ်းခံနေသော မထေရ်ခိုးသည်ဟု စွပ်စွဲသည်။ မထေရ်ကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်နှက်သည်။ ထို့နောက်မှ အဖြစ်မှန်ပေါ်သည်။ ကျောက်သွေးသမား နောင်တရခဲ့သည်။ ဤတွင် မထေရ်က ကျောက်သွေးသမားအား “သင့်မှာလည်း အပြစ်မရှိ၊ ငါ့မှာလည်း အပြစ်မရှိ။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲ၏အပြစ်သာ ဖြစ်သည်။ သင့်ကို ငါသည်းခံ၏” ဟု ဆို၏။ ထို့နောက် “ဒါယကာ၊ သင့်အိမ်သို့ ငါဝင်ရောက်သောကြောင့်သာ ဤအဖြစ်မျိုး ဖြစ်ရသည်။ ယနေ့မှစ၍ ငါသည် သူတစ်ပါး၏ အိမ်အမိုးအကာအောက်သို့ ဝင်တော့မည်မဟုတ်။ ခြေဖြင့်သာ သွားနိုင်သမျှသွား၍ အိမ်ပေါက်ဝ၌သာ ရပ်လျက် ဆွမ်းခံတော့အံ့” ဟု မိန့်ကြားသည်။ ထို့နောက် မထေရ်က “ရဟန်းအတွက် အိမ်တိုင်း၌ အနည်းငယ်စီသော

mgjane.com

ဆွမ်းရှိ၏။ ငါ့၌ ခြေသလုံးစွမ်းအားရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ငါ ဆွမ်းခံထွက်အံ့” ဟု မိန့်တော်မူသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ရပ်ဆွမ်းသာ ခံလေတော့သည်။ ထိုဓမ္မပဒလာဖြစ်ရပ်သည် အရှင်သီရိန္ဒအတွက် သတိပေးလမ်းညွှန် သဖွယ်လည်း ဖြစ်နေပေသည်။

ထမင်းဆိုင်တွင် ဆွမ်းဘုဉ်းမပေးလို

အရှင်သီရိန္ဒ ပင်ပန်းဆင်းရဲခံလျက် ရပ်ဆွမ်းခံကြ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေသည်ကို လက်ပံရွာမှ ရဟန်းအမကြီး အဘွားဒေါ်ရွှေဖုန်းကြားသိသွားသည်။ ထိုအခါ “ကျောင်းတိုက်အနီးရှိ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်၌ လခပေး၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပါ။ ထိုထမင်းစရိတ်အတွက် တပည့်တော် အကုန်အကျခံပါမယ်ဘုရား၊ လှူပါမယ်ဘုရား” ဟူ၍ လျှောက်ထားလာသည်။

အရှင်သီရိန္ဒက လုံးဝလက်မခံ၊ ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

“ရဟန်းဆိုတာ ထမင်းဆိုင်မှာ အမြဲတမ်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးလို့ မသင့်တော်ပါဘူး။ ဆိုင်မှာ မဘုဉ်းပေးရအောင် ဆွမ်းချိုင့်ကို ကျောင်းလာပို့မယ်ဆိုလဲ မသင့်သေးဘူး။ စာသင်သားဘဝပဲ ရှိသေးတာ။ ဒီလို ပြုလို့ မတင့်တယ်ပါဘူး” ဆိုကာ ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

အရှင်သီရိန္ဒက “ဆင်းရဲခက်ခဲ ပင်ပန်းမှသာ ပညာ တန်ဖိုးရှိမည်။ ရှိသမျှ၊ ရသမျှဖြင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲကျေနပ်မည်။ ဖြောင့်မတ်စူးစိုက်စွာ ပညာကြိုးစားရေးသာ အဓိကဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲ၏နောက်မှာ ချမ်းသာစောင့်ကြိုနေလိမ့်မည်” ဟူ၍ ခံယူကာ စိတ်ကို အားသွင်းထားပေသည်။

မန္တလေးမှာ ၅-နှစ်ကြာ

အရှင်သိရိန္ဒသည် မန္တလေး၌ ၅-နှစ်ကြာမျှ ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၃၂၄-ခု (၁၉၆၂)မှ ၁၃၂၉ (၁၉၆၇)အထိ သီတင်းသုံးနေထိုင်ခဲ့သည်။ ထို ၅-နှစ်အတွင်း အရှင်သည် မည်သည့်အရပ်ဒေသသို့မျှ မကြွ။ စစ်ကိုင်းသို့ပင် မကြွ။ ပြင်ဦးလွင်သို့ပင် မကြွ။ မန္တလေးမှ မခွာဘဲ ပညာကိုသာ စူးစိုက်သင်ယူခဲ့သည်။

အရှင်သည် နံနက်စောစော အိပ်ရာမှထသည်။ မိမိသီတင်းသုံးသော မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သစ် အောင်မြေသာစည်ကျောင်းရှိ သံဃာတော်များအတွက် သောက်ရေ၊ သုံးရေများ ခပ်ပေးသည်။ ထို့နောက်မှ ဆွမ်းခံခြင်း၊ ဆွမ်းစားခြင်း၊ စာဝါလိုက်ခြင်း၊ စာဝါကျက်မှတ်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုသည်။

အသံတိတ်စာကျက်

အရှင်သိရိန္ဒ၏ စာကျက်နည်းသည် ထူးခြားသည်။ အခြားစာသင်သားများကဲ့သို့ စာကို အသံထွက်၍မကျက်။ ပါးစပ်အနည်းငယ် လှုပ်ရုံသာလှုပ်၍ ကျက်သည်။ သို့သော် ပါးစပ်လှုပ်၍ ကျက်သည့်အခါလည်း အလွန်နည်းသည်။ မျက်စိကိုဖွင့်လိုက်၊ မှိတ်လိုက်ကြည့်ရှု၍ နှလုံးသွင်းပြီး ကျက်သည်။ စာကို တရားမှတ်သလိုမှတ်၍ ကြည့်ရှုရုံမျှသာဖြစ်သည်။ စာသတိပဋ္ဌာန် အလုပ်သဘောမျိုးပင် ဖြစ်၏။ ကျက်ပြီးစာကိုလည်း အသံထွက်၍မပြန်ဘဲ မျက်စိထဲ၊ စိတ်ထဲ၌ ထင်ရုံသာ မျက်စိမှိတ်ပြီး စိတ်ဖြင့် နှလုံးသွင်း၏။ စိတ်လွင့်တတ်သည့်အခါ လက်ချောင်းများချိုး၍ အမှတ်ပေးပြီး နှလုံးသွင်းသည်။ လုံးဝ

အသံမထွက်ဘဲ အသံတိတ်နည်းဖြင့် စာကျက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 အရှင်သီရိန္ဒက “တပည့်တော်ကျက်မှတ်တဲ့ အသံတိတ်နည်း ကြောင့်
 တပည့်တော်အဖို့ ကိုယ်ခန္ဓာ မပင်ပန်းဘူး။ လေနာ မထဘူး။
 ရောဂါမရဘူး။ တပည့်တော်ရဲ့အသံကြောင့် သူတစ်ပါးမှာ အနှောင့်
 အယှက်လဲ မဖြစ်ဘူး။ တပည့်တော်အဖို့ စာတွေ စိတ်ထဲမှာ စွဲမြဲနေတဲ့
 အတွက် စာမေးပွဲဖြေဆိုရာမှာ ပိုမိုခရီးရောက်တယ်။ လူလဲ သက်သာ
 တယ်” ဟူ၍ စာသင်ဖော်များကို ဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့သည်။

အရှင်သီရိန္ဒသည် ပါရမီဓာတ်ခံကောင်းသဖြင့် အံ့ချီးဖွယ် မှတ်
 ဉာဏ်လည်း ကောင်းလှသည်။ ထို့ပြင် အရှင်သည် မဟာသတိပဋ္ဌာန
 သုတ်တော်ကို သေချာကျနစွာ လေ့လာမှတ်သား၍ တရားလည်း
 အားထုတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်တည်ငြိမ်၍ သမာဓိအား
 ကောင်းကာ စာပေကျက်မှတ်ရာတွင် များစွာ အကျိုးရှိခဲ့သည်။

ဆရာတော်များနှင့် စာသင်ဖော်များသည် အရှင်သီရိန္ဒ၏
 အသံတိတ်စာပေကျက်မှတ်နည်းကို အစပိုင်းတွင် မသိကြပေ။ အရှင်
 ၏ စာကျက်သံကို မကြားရသဖြင့် ပထမပြန်စာမေးပွဲများတွင် အောင်
 မြင်လိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ကြ။ သို့ရာတွင် အရှင်သီရိန္ဒသည် အချိန်မ
 ကုန်၊ လူမပန်းဘဲ အစိုးရပထမငယ်တန်းကို ၁၃၂၄-ခု၊ ပထမလတ်
 တန်းကို ၁၃၂၅-ခု၊ ပထမကြီးတန်းကို ၁၃၂၆-ခုတွင် အလွယ်တကူ
 နှစ်စဉ်အောင်မြင်သွားသည်။ ထိုအခါတွင်မှ အရှင်၏ အသံတိတ်
 စာကျက်နည်း၏ ထူးခြားမှုကို သိရှိသွားကြပေသည်။

အရှင်သီရိန္ဒသည် ၁၃၂၇-ခုနှစ်တွင် ဓမ္မာစရိယ (စာချတန်း)
 တွင် ပါရာဇိကဏ်နှင့် အဋ္ဌသာလိနီ ၂-ကျမ်းကို အောင်မြင်ခဲ့သည်။
 ၁၃၂၈-ခုနှစ်တွင် ဝိနယပါဠိပါရဂူစာမေးပွဲကို ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့သည်။
 ဝိနယပါဠိပါရဂူဘွဲ့ ရခဲ့သည်။ စေတီယင်္ဂဏ စာသင်တန်းကိုလည်း

အောင်မြင်ခဲ့သည်။ စေတီယင်္ဂဏ စာသင်တန်း အောင်မြင်သဖြင့် အဘိဝံသဘွဲ့တိုးကာ အရှင်သီရိန္ဒာဘိဝံသဘွဲ့ ရရှိသည်။

တောဘုန်းကြီးအဖြစ် သာသနာပြုရန် ရည်ရွယ်

အရှင်သည် “ဓမ္မာစရိယအောင်လျှင် ကိုယ့်ရပ်၊ ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်နယ်မြေသို့ပြန်၍ တောဘုန်းကြီးကလေးတစ်ပါးအနေဖြင့် သာသနာပြုမည်” ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မန္တလေးမြို့သို့ ပညာသင်ရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့ကြီးများ၌ အပြစ်ကင်းအောင်နေထိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းသဖြင့် အမြဲနေထိုင်ရန် ဆန္ဒမရှိခဲ့ချေ။ ရွာမှ ဆရာ၊ မိဘများက လည်း မြို့ကြီးများ၌ အမြဲမနေစေလိုကြပေ။ ထို့ကြောင့် ဓမ္မာစရိယ (စာချတန်း)ပြီးဖို့ တစ်ခုလောက်သာ စိတ်၌ ဦးတည်ရည်မှန်းခဲ့သည်။ သကျသီဟ၊ စေတီယင်္ဂဏစာမေးပွဲတို့ကို ခက်လှသည်ဟု ကြားဖူး၍ စိတ်ကူးမျှပင် မထည့်ခဲ့ချေ။ တိပိဋကဓရဟူသည်ကိုကား မိမိနှင့်ထိုက်တန်သည်ဟူ၍ပင် မယူဆခဲ့ချေ။

သို့ရာတွင် နောင်အခါ ကျေးဇူးရှင် ဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော် ဦးဝါသဝါဘိဝံသ၏ အားပေးတိုက်တွန်းခြင်း၊ ဘုရားဟော ပိဋကတ်ပါဠိတော်များကို အစွမ်းရှိသလောက် လေ့လာလိုခြင်းစသော အကြောင်းများကြောင့် အကြောင်းအားလျော်စွာ တိပိဋကဓရလမ်းစသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့သည်။

အရှင်သီရိန္ဒာသည် ဘုရားဟော ပိဋကတ်ပါဠိတော်များကို လေးနက်စွာ လေ့လာရာမှ တရားတော်၏ အရသာကို တစ်စထက် တစ်စ ပိုမိုခံစားမိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရား၊ ပုထိုး၊ စေတီတော်များကို တကူးတက သွားရောက်ဖူးမြော်ခြင်းထက် မိမိနှလုံးသား၌ တရား

တော်များ ကိန်းအောင်းနေမှုကို အလေးထားခဲ့သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် နှလုံးသား၌ ဘုရားတည်ခြင်းကို အဓိကထားခဲ့သည်။

အရှင်သိရိန္ဒာဘိဝံသသည် မန္တလေး၌ ပညာသင်ယူစဉ် ပိဋကတ်စာပေတို့ကိုသာမက အခြားသော ဘာသာရေးစာပေများကိုလည်း ဖတ်ရှုလေ့လာ ဆည်းပူးခဲ့သည်။ ၁၃၂၅-ခုနှစ်တွင် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ကြီး အရှင်ပဏ္ဍိတ မဟာထေရ် စီစဉ်ရေးသားသော ရွှေကျင်နိကာယ သာသနာဝင် ကျမ်းစာအုပ်ကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ အလွန်တန်ဖိုးရှိသော ကျမ်းစာအုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ အရှင်သိရိန္ဒာသည် ထိုကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ဖတ်ရှုလေ့လာရာမှ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓအကြောင်းကိုလည်း သိရှိသွားသည်။ အံ့ချီးမဆုံး ဖြစ်မိသည်။

အံ့ဖွယ်ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓ

ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓသည် ၁၁၄၉-ခုနှစ်၌ ဖွားမြင်တော်မူသည်။ သက်တော် ၅၅-နှစ်တွင် ပျံလွန်တော်မူသည်။ ဘကြီးတော်မင်းတရားနှင့် မိဖုရားကြီး နန်းမတော်မယ်နုတို့ ကိုးကွယ်သော ဆရာတော်ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့တော်အပြည့်အစုံမှာ အရှင်ဇေယျဝေ ဖြစ်သည်။ ငယ်မည်မှာ ဦးပုတ်ဖြစ်၍ ဦးပုတ်ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ ဦးဗုဒ္ဓဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ စာပေကျမ်းဂန် ထူးချွန်စွာ တတ်မြောက်သည်။ သာသနာသမိုင်းတွင် ဗုဒ္ဓ ၃-ဗုဒ္ဓ ပေါ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။

ပထမဗုဒ္ဓကား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဖြစ်၏။ ဒုတိယဗုဒ္ဓမှာ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသ ဖြစ်၏။ တတိယဗုဒ္ဓကား ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓအစ၊ ဗုဒ္ဓအလယ်၊ ဗုဒ္ဓအဆုံးဟု ဆိုရိုးစကား ရှိခဲ့သည်။

ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓသည် လောကီ၊ လောကုတ္တရာဆိုင်ရာ ပါဠိနှင့် မြန်မာကျမ်းပေါင်းများစွာ ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့သည်။ “စက္ကိန္ဒာဘိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု” ဘွဲ့တံဆိပ်တော်နှင့် “စက္ကိန္ဒာဘိ သီရိသဒ္ဓမ္မဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု” ဘွဲ့တံဆိပ်တော် ၂-ခု ဆက်ကပ်ခြင်းခံရသော အရှင်မြတ်ဖြစ်သည်။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနှင့် အထူးပြည့်စုံ၍ ပရိယတ္တိဓမ္မ၌ အလွန်မွေ့လျော်တော်မူသော ရဟန်းထူးဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ၏ ခမည်းတော်သည် တောင်သူဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ ညောင်ကန်ရွာကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ခမည်းတော် ဒကာကြီးသည် ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ၏ ကျောင်းဝင်းက ဖြတ်သန်း၍ ယာခင်းသို့ သွားလေ့ရှိသည်။ နေ့စဉ် ယာခင်းသို့သွားတိုင်း၊ ပြန်တိုင်း အသွားတစ်ကြိမ်၊ အပြန်တစ်ကြိမ် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်၍ သားဘုန်းကြီးကို ဖူးတွေ့သည်။ သုံးကြိမ်ဦးချပြီးမှ သွားလေ့ပြန်လေ့ရှိသည်။

ဤသို့ နေ့စဉ် တစ်နေ့ ၂-ကြိမ် ခမည်းတော်က ကျောင်းပေါ်တက်၍ ရှိခိုးဦးချသော်လည်း ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓက လုံးဝစကားမပြော။ “ဒကာကြီး သွားတော့မလား။ ဒကာကြီး၊ ပြန်ပလား” ဟူ၍ပင် တစ်ခါ ဖူးမျှ မေးမြန်းခြင်းမရှိခဲ့။

တစ်နေ့သောအခါ ခမည်းတော်ဒကာကြီး ယာတောကအပြန် မိုးက ရွာနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့များ လူးလိမ်းပေကျနေသည်။ ကျောင်းပေါ်သို့တက်ရာ မြင်နေကျ ကျောင်းခွေးများက အထင်မှားကာ ဝိုင်းဟောင်ကြသည်။ ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ သို့သော် ဦးဗုဒ္ဓက စာရေးမပျက်။ ကိုယ်တိုင်လည်း မခြောက်။ သာမဏေများ၊ ကျောင်းသားများကိုလည်း “ခြောက်လိုက်ပါ” ဟု မခိုင်းစေဘဲ နေသည်။

www.dhammadownload.com